

HET BED VAN A TOT Z

een blijspel van

LODE POOLS

JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij:
LODE POOLS, Kerkstraat 21, 3560 Lummen.
- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Of elektronisch

Jullie vragen de tekstbrochure aan op het mailadres
vtadigitaal@gmail.com

TOELATING TOT OPVOERING?

Neem vooraf contact op met:de auteur

en met SABAM, Aarlenstraat 75-77, 1040 Brussel.

INHOUD:

1. PENSIOEN: Jean en Lucienne
Laatste werkdag, traktatie, en dan natuurlijk niet recht naar huis.
2. REQUIESCAT: Marcel en Ivonne
Een goede kennis verongelukt. Even het stoffelijk overschot groeten en mevrouw condoleren.
3. NACHTBRAKERIJ: Georges en Paula
Dochterlief gaat voor het eerst uit met de wagen. Zij is niet op tijd terug.
4. DADDYS HOBBY: Francis en Sybille
Neonlicht, een knappe griet... dus even naar binnen.
5. RUST ROEST: Fred en Tilde
Waarom nog opstaan, als je ook kunt blijven liggen?
6. PARTNERRUIL: Rik en Evie
Commentaar overbodig.
7. TOT VRIJDAG: Bruno en Christine
Liefdestrouw, kan het?
8. HOTEL "BELLE VUE": Roger en Claudia
De perikelen van het schuinsmarcheren.
9. DE BARMHARTIGE SAMARITAAN: Frans en Charlotte
Even een zieke kennis gaan opmonteren.
10. HOERA, 'T IS EEN JONGEN!: Kris en Thea
Mama is net bevallen. Papa komt eens zien, op wie de kleine trekt.

PENSIOEN

(In kamerjas ligt Lucienne op bed. Zij sluimert. Plots schiet zij wakker, zij grijpt naar de wekker. Zij heeft blijkbaar iets gehoord, zet de wekker vlug op zijn plaats, en springt uit bed. Vlug kijkt zij door het raam naar de straat. Jean komt de slaapkamer in. Hij heeft zijn aktetas in de hand, en onder de arm draagt hij een pakje. Hij is lichtjes aangeschoten.)

JEAN- Gedaan... voorgoed!

LUCIENNE- Jij bent zo laat.

JEAN- Wat wil je, vrouwke? Mijn collega's wilden mij niet laten gaan. Na de receptie zijn wij elders nog iets gaan drinken.

LUCIENNE- Jij had kunnen bellen.

JEAN- 't Was laat, voor ik het wist.

LUCIENNE- Hoe is 't geweest?

JEAN- Prima! De directeur-generaal heeft een schone speech afgestoken, echt schoon! En ik heb een afscheidscadeautje meegekregen.

(Hij neemt het pakje, en legt het op bed.)

JEAN- Doe het maar eens open.

LUCIENNE- Doe jij het. Het is jouw cadeau.

JEAN- Ik heb het al eens uitgepakt vandaag. Geen twee missen voor hetzelfde geld!

(Lucienne opent voorzichtig het pakje. Zij haalt een tinnen schaalte te voorschijn.)

JEAN- Een herinneringsschaal... voor de bewezen diensten!

LUCIENNE- Hebben de andere drie gepensioneerden hetzelfde gekregen?

JEAN- Alle vier een herinneringsschaal. Morgen hang ik ze in de living tegen de schouw.

LUCIENNE- Ik heb hier de hele tijd met je eten zitten steken. Heb jij wel iets gehad?

JEAN- Ik ben gaan eten met Miel en Fred en Albert... in de "Pannewinning". Zwarte pens met appelmoes en boerenbrood. Lekker!

LUCIENNE- Als jij een pint bier hebt gezien, is alles lekker.

JEAN- Ik heb ze eens getrakteerd. En nu is het voorbij... voorgoed. Vijfenvijftig jaar... en uitgeteld. De directeur-generaal heeft een schone speech afgestoken. Eerst over madammeke Nickmans met haar papieren zakdoekjes altijd naast zich op haar bureau. Dan over Vandenbrande en Bruyninckx... en toen over mij. (Op de manier van de directeur-generaal) "Een bekwaam, toegewijd en plichtsgetrouw bediende, een integer mens en een vriendelijke collega. De rechte man op de rechte plaats, die - helaas veel te vroeg - de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt. Vijfendertig jaar Ministerie, een indrukwekkende prestatie!"

LUCIENNE- Zei hij dat?

JEAN- Ja! Bij de nieuwjaarsreceptie achteraf hebben wij alle vier aan dezelfde tafel mogen zitten als de directeur-generaal. Die praatte heel gewoon tegen ons, lijk ik nu tegen jou. Heel interessant! Alleen zei hij altijd "Rombouts" tegen mij in plaats van "Verbeeck".

LUCIENNE- Moet jij nog iets eten?

JEAN- Neen.

LUCIENNE- 't Is een kleine moeite.

JEAN- Ik heb heel goed gegeten vanavond. Ik wil alleen nog iets drinken.

LUCIENNE- Waar wil jij naartoe?

JEAN- Het flesje halen, dat jij gisteren voor mij hebt meegebracht.

LUCIENNE- Laat dat maar staan tot morgen.

JEAN- Ah neen, Lucienneke! Jij hebt het gekocht voor mijn "fin de carrière". Nu niet terugkrabbelen!

LUCIENNE- Jij hebt al genoeg gehad vandaag.

JEAN- Wat weet jij daarvan?

LUCIENNE- Ik hoor het aan je klap.

JEAN- Met jou vier ik ook. Voor mij ben jij nog altijd "numero uno"!

LUCIENNE- Morgen komen de kinderen nieuwjaar vieren, dan sta jij hier met een zware kop.

JEAN- Onze Ingrid en onze Ellen begrijpen dat wel. Ten andere, nog beter ik met een zware kop, dan die mannen

van hen met hun paardenkop! Hoe is dat nu mogelijk? Zo'n schone dochters, en dan twee misbaksels van schoonzonen! Lelijker dan die twee heeft Onze-Lieve-Heer er geen geschapen!

LUCIENNE- Jean, jij moet daar niet altijd liggen over zeuren! Het zijn je schoonzonen. Zij zijn niet lelijker dan de andere mannen. En je dochters zijn er tevreden mee.

JEAN- Dat is nog het toppunt! Geen van beiden beseffen zij, dat zij zich hebben mispakt! Als er ooit kinderen komen, durf ik er niet naar gaan kijken! En nu haal ik dat flesje.

LUCIENNE- Blijf jij maar hier! Ik haal het. Eén glas, hè Jean! En dan gedaan voor vandaag!

JEAN- "Een bekwaam, toegewijd en plichtsgetrouw bediende, een integer mens en een vriendelijke collega." En dan maar één glaasje krijgen? Lucienneke, dat is alles behalve schoon van jou.

(Even verlaat Lucienne de kamer.)

JEAN- Mijn aktetas zet ik hier op de commode, met een grote, witte strik rond het handvat.

LUCIENNE- (Af) Zet ze maar op de grond, voor jij er iets mee omverstoort!

JEAN- Op de grond? Een tas die - helaas veel te vroeg - de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt? Lucienneke, jij weet niet, wat jij zegt! Ik leg ze op bed voor een welverdiende rust na een indrukwekkende prestatie!

(Hij ledigt zijn tas.)

JEAN- (Brooddoos) "Bewaart de versheid en de kwaliteit, van 't brood door Lucienneke gebreid."
(Thermos) "Koffie in deez' bidon bewaard, bleef van vries en kou gespaard."
(Farde) "Deez' fard' is altijd leeg gebleven, op 't Ministerie wordt er niet geschreven."

(Lucienne komt binnen met een geopende fles en twee glazen.)

LUCIENNE- Schei maar uit met babbelen, 't is wel geweest voor vandaag.

JEAN- Ze hebben een foto genomen van de vier gevierden.
(Herhaalt komisch) "Vier gevierden!" Alle vier op de eerste rij, met de schaal zo. Ik natuurlijk naast madammeke Nickmans, en aan de andere kant het hoofd van dienst. De directeur-generaal in het midden, en rond ons de collega's. Zo gauw ze klaar is, sturen ze mij er een. Ja, 't is echt schoon geweest.

(Beiden nemen een glas.)

JEAN- Gezondheid!

LUCIENNE- Gezondheid!

JEAN- (Zoals de directeur-generaal) "Een bekwaam, toegewijd en plichtsgetrouw bediende!"... Ik had mij het einde toch helemaal anders voorgesteld. Ik had altijd gedacht, de laatste maanden mijn opvolger op te leiden. Zo'n jonge gast, die nog van toeten of blazen weet. En nu! Nu help ik mijn eigen bureau en mijn eigen stoel buitendragen, verdomme! Weg ermee! Precies of zij er al zijn leven te veel hebben gestaan.

LUCIENNE- Dat is met die nieuwe computers.

JEAN- Tegenwoordig is het daar computer al wat de klok slaat. Maar onthou, wat ik je zeg: "Ze komen er nog van terug van dat gecomputer. Ze komen er nog van terug, en rapper dan je denkt!"... Allee, Lucienneke, kan jij je dat nu voorstellen? Morgen word ik wakker, en ik moet niet meer gaan werken! Nooit meer. Ik kan blijven liggen, zolang ik wil. (Geamuseerd) Dat gaat je niet meevallen! Daar gaan brokken van komen!

LUCIENNE- (Lichtjes ironisch) Dat zou dan de eerste keer zijn in dertig jaar.

JEAN- (Geamuseerd) Vroeger moest ik eruit voor mijn trein, maar nu kunnen ze aan mijn tram gaan hangen. Jij gaat nog iets beleven, onthou wat ik je zeg!

LUCIENNE- (Lichtjes ironisch) Zal ik je daar in de week nog eens aan herinneren?

JEAN- Dat zal niet nodig zijn!

(Jean drinkt.)

JEAN- (Zoals de directeur-generaal) "Een bekwaam, toegewijd en plichtsgetrouw bediende." En toen was het afgelopen... voorgoed. Dat zou eigenlijk niet mogen. Vijfenvijftig jaar, nog in de fleur van je leven,... en ze zetten je zomaar aan de deur.

LUCIENNE- Tegenwoordig gaat bijna iedereen op die leeftijd.

JEAN- Omdat ze moeten! Niet met hun zin!

LUCIENNE- Jonge mensen moeten ook hun kans krijgen.

JEAN- Ik had er nog graag enkele jaartjes bij gedaan.

(Jean schenkt bij.)

LUCIENNE- Jean, jij hebt meer dan genoeg!

JEAN- Binnenkort ga ik toch nog eens kijken. Ik wil eens zien, wat die computer meer kan dan ik. Onthou wat ik je zeg: "De dag dat die computer zich verslikt, gaan zij er spijt van krijgen!"

LUCIENNE- Wij zullen nu maar gaan slapen.

JEAN- Ik moet de twaalf slagen van de klok horen. Ik wil het oude jaar met pensioen zien gaan, zonder tinnen teljaar en zonder speech van de directeur-generaal. (Plots) "Rombouts," zei hij, in plaats van "Verbeeck"! "Rombouts!" Hij dacht zeker, dat ik die man was van de koffiefilters?

LUCIENNE- Jij hebt je toch deftig gehouden op de receptie?

JEAN- Jij mag gerust zijn, vrouwe. Ik was de serieuste van de hele hoop. Ik kon moeilijk anders... aan de tafel van de directeur-generaal. Natuurlijk had ik liever bij Bert en Miel gestaan, maar met een tinnen teljaar onder de arm mag dat niet.

LUCIENNE- ... Scheelt er wat?

JEAN- ... Neen.

LUCIENNE- Toch wel! Ik zie het aan je gezicht.

JEAN- Ik zit mij alleen maar af te vragen, hoe het eigenlijk is begonnen.

LUCIENNE- Wat?

JEAN- Die kwedden met Fred.

LUCIENNE- Jij hebt toch geen ruzie gemaakt met je collega?

- JEAN- Het waren alleen maar wat woorden. Terwijl wij samen naar het toilet gingen, heb ik hem een lichte stomp in zijn ribben gegeven.

LUCIENNE- Het is niet waar, Jean?

JEAN- Ik weet niet meer precies waarom. Ik had het over die schone speech van de directeur-generaal. En hij zei, dat die man al vijftien jaar lang over iedereen hetzelfde vertelt.

LUCIENNE- Wat is er gebeurd?

JEAN- Niks speciaals. De baas van "Het Anker" is er direct tussengekomen. Miel en Bert ten andere ook.

LUCIENNE- Ik had het nog eens gedacht... met je zatte kop.

JEAN- Fred was veel zatter dan ik. Allee, vijftien jaar lang hetzelfde zeggen! Hoe zou een directeur-generaal iets zo lang kunnen onthouden?

- LUCIENNE- Nu zijn jullie met ruzie uit elkaar gegaan?
- JEAN- Bijlange niet! Samen hebben wij Fred naar huis gebracht. Hij wou zijn sleutel achterstevoren in het sleutelgat steken.
- LUCIENNE- Bel hem morgenvroeg maar eens op, om je te verontschuldigen.
- JEAN- Ik zal hem nieuwjaar wensen, dat komt beter over.
- LUCIENNE- Was ik je maar komen halen!
- JEAN- Jij moet dat alweer niet opblazen. Het was maar een stompje van niets. Als Fred niet zo zat was geweest, was hij er niet eens van omvergevallen.
- (Jean drinkt.)
- JEAN- (Zoals de directeur-generaal) "De rechte man op de rechte plaats, die - helaas veel te vroeg - de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt." Morgen vier ik nieuwjaar met onze Ingrid en onze Ellen... en met die twee misbaksels van schoonzonen. Morgen doe ik geen klop. Maar overmorgen span ik mij weer voor de kar. Ik kan nu eens eindelijk beginnen, aan wat ik al jaren heb willen doen.
- (Jean schenkt bij.)
- LUCIENNE- Jean, seffens moet jij overgeven!
- JEAN- Dan is mijn "contenu" groter dan mijn "contenant". Dat zei onze chef de bureau altijd.
- LUCIENNE- Dat kan toch niet deugen, al die dranken door mekaar.
- JEAN- Eigenlijk hadden wij nooit uit ons huis mogen gaan.
- LUCIENNE- Jij was er zelf mee akkoord. Tien kamers, dat was geen werk meer voor twee mensen van onze leeftijd.
- JEAN- Wat hebben wij nu? Een living, een keukentje, een slaapkamer, en iets dat moet doorgaan voor een badkamer met wc.
- LUCIENNE- Groot genoeg voor ons twee.
- JEAN- Ik zat toch liever in mijn eigen huis.
- LUCIENNE- Ging jij het onderhouden? Ons huis is nu in goede handen, onze Ingrid heeft een beetje de aard naar mij.
- JEAN- Zij wel. Maar die paardenkop van haar gaat mijn hof helemaal naar de botten helpen. Vorige zomer heb ik zelf gezien, hoe schraal alles er op stond. De rode kolen vielen van hun stelen van slapte. Die kwast heeft nog nooit over bemesten gehoord.

LUCIENNE- Dat betert wel.

JEAN- Als er niks meer wast! Ik ga zelf die hof onderhouden. Ik heb nu de tijd.

LUCIENNE- Neen, Jean, dat doe jij niet!

JEAN- Ik ben veel bekwamer dan die scheefgewassen bonenstaak van haar. Ondertussen heb ik mijn verzet.

LUCIENNE- "Zij" moeten voor hun huis zorgen!

JEAN- Het is nog altijd "ons" huis!

LUCIENNE- Zij huren het!

JEAN- Voor een appel en een ei! Met dat geld laat je niet eens een afgewaaid dakpan terugleggen!

LUCIENNE- Dan had jij meer moeten vragen! Als jij nu de hof van onze Ingrid gaat onderhouden, wat moet hare Maurice dan doen?

JEAN- Iets anders. Iets waar hij meer geschikt voor is.

LUCIENNE- Op café gaan? Of dag in dag uit op een ander gaan liggen? Daar zou nogal wat van komen! Zoek jij maar iets anders!

JEAN- Het is hier pas overal geverfd. En als er iets kapot raakt, repareer ik dat meteen.

LUCIENNE- Bedenk dan iets anders!

JEAN- Postzegels verzamelen? Of de scheve toren van Pisa maken van gebruikte lucifers? Bedankt! Had ik hier al maar een plaatske waar ik af en toe iets kon klote-ren! Maar niks! Wij zitten hier lijk rolmopsen in een bokaaltje.

LUCIENNE- Kom nu in bed!

(Jean kijkt op zijn horloge.)

JEAN- Tot de laatste minuut wil ik profiteren van mijn laatste werkdag. Zo gauw hij ook met pensioen is, mag jij mij vragen, wat jij wil... (Zoals de directeur-generaal) "Een bekwaam, toegewijd en plichtsgetrouw be-diende, een integer mens, en een vriendelijke collega." Toen gaf hij mij deze tinnen teljoor. Lucienneke daar had jij moeten bij zijn! Echt waar!

REQUIESCAT

(De bel van de voordeur rinkelt. Yvonne gaat opendoen.
Marcel verschijnt met een lijkbiddersgezicht.)

MARCEL- Yvonne!

YVONNE- Marcel!

(Zij drukken mekaar langdurig de hand.)

MARCEL- Mijn innige deelneming!

YVONNE- Dank je.

MARCEL- Hoe is het gebeurd?

YVONNE- Tegen een boom gereden.

MARCEL- Waar?

YVONNE- Op de Rijksweg, enkele honderden meter van hier. Naar gewoonte was hij wat laat, en waarschijnlijk gehaast om thuis te zijn. Opeens komt er een Duitse scheper de weg overgelopen. Michel doet alle moeite om hem te ontwijken. Hij verliest de controle over het stuur, en botst met alle geweld op een van die prachtige beuken.

MARCEL- Hoe heb jij het vernomen?

YVONNE- Omdat het buiten zo'n prachtig weer was, stond ik op mijn gemak de rozenperken wat te schoffelen. Opeens hoor ik een slag. Ik zeg: "Weer een. die prijs heeft." Even later komt Fonske, de verver, hier voorbij. "Uwe Michel!" roept hij. "'t Is nogal serieus!" Ik zonder nadenken die schoffel neer, vlug iets aangetrokken over mijn bikini, mijn wagen in, en volle vaart ernaartoe! Als ik daar kom, staat Michel doodgewoon naast zijn wagen! Enfin, wat ervan overschoot.

MARCEL- Hoe kan dat?

YVONNE- "Ik mankeer niks," zegt hij. Maar hij ziet zo bleek als een verschoten gordijn. Ik zeg: "Zal ik je naar een dokter brengen?" Maar hij weigert. Voor alle zekerheid breng ik hem naar huis. Hij gaat hier op bed liggen. Ineens doet hij zijn ogen wijd open. "Yvonne!" zegt hij ... en 't is ermee gedaan!

MARCEL- Jij hebt er nog een dokter bijgeroepen?

YVONNE- Die kon alleen de dood vaststellen. Straks brengen ze hem naar het mortuarium voor de lijkschouwing.

MARCEL- Is de familie verwittigd?

YVONNE- Dat is gebeurd. Maar of ze komen, is nog de vraag. Die erfenis van vorig jaar is nog altijd niet uit de voeten.

MARCEL- Zijn wagen is waarschijnlijk erg beschadigd?

YVONNE- Aan de rechter kant is hij ongeveer een meter korter.

MARCEL- Die splinternieuwe mercedes?

YVONNE- Gelukkig was hij goed verzekerd.

MARCEL- Hoe oud was Michel?

YVONNE- Vorige maand tweeënveertig geworden.

MARCEL- Bijna tien jaar ouder dan jij.

YVONNE- Wij hebben het nog samen gevierd in de "Bristol".

MARCEL- Hoe moet het nu verder met de zaak?

YVONNE- Ik heb nog niet de tijd gehad, hierover na te denken. Ik heb alleen de banken verwittigd, dat ik vandaag nog langskom om ons geld grotendeels te camoufleren.

MARCEL- Ik kwam naar hier, om je die raad te geven. Tenslotte gaat jouw leven verder.

YVONNE- Inderdaad.

MARCEL- Nog een geluk, dat Michel alleen was.

YVONNE- Het heeft geen haar gescheeld, of ik was meegereden naar de stad.

MARCEL- Yvonne!

YVONNE- Omdat het weer zo mooi was, heb ik mij bedacht. Anders had ik juist aan de kant van de boom gezeten.

MARCEL- Ik durf er niet aan denken!

YVONNE- Je moet geluk hebben in het leven.

MARCEL- Nu sta jij er helemaal alleen voor?

YVONNE- Ja.

MARCEL- Dat gaat je erg zwaar vallen.

YVONNE- Zoveel was Michel nu ook weer niet thuis. Wil jij hem nog eens zien?

MARCEL- Eigenlijk was dit niet de bedoeling. Maar nu ik toch hier ben, zal ik toch even afscheid moeten nemen.

YVONNE- Volg mij maar.

(Yvonne brengt Marcel naar het bed.)

MARCEL- Michel ligt hier echt schoon.

YVONNE- Zo rustig heb ik hem zelden geweten.

MARCEL- Heb jij die bloemen voor hem gekocht?

YVONNE- Vind jij ze mooi?

MARCEL- Heel mooi.

YVONNE- Zal ik het laken even van zijn gezicht doen?

MARCEL- Neen, neen! Laat maar! Ik zal hem zo nog wel een woord-
je zeggen.

(Beiden staan nu in gedachten verzonken naast mekaar,
de ogen op het bed gericht. Via een recorder horen wij
de gedachten van Marcel.)

MARCEL- Michel, ik kom afscheid nemen. 't Is wreed, hè man, nog
zo jong en al moeten vertrekken. Echte vrienden zijn
wij nooit geweest, maar wij zagen mekaar toch af en toe.
Jouw heengaan pakt mij heel erg, mij had het evengoed
kunnen overkomen. Hier lig jij nu onbeweeglijk en hele-
maal alleen in dat grote bed... Ik weet niet of het nog
veel zin heeft, maar ik zou je iets moeten vertellen.
Er ligt mij iets op mijn lever... Dat mooie, zachte bed
waar jij nu zo rustig in ligt, daar heb ik ook in ge-
legen, ... dikwijls, maar dan in heel andere omstandighe-
den. Meer hoef ik je waarschijnlijk niet te vertellen?
Jij was ook een gezond mens, ik weet dat jij mij be-
grijpt. Jij had het druk met je zaken, jij was veel van
huis. En die mooie, lieve Yvonne van jou zat hier dan
zo moederziel alleen te koekeloeren. Zij was daar de
vrouw niet voor, zij kon daar zo moeilijk tegen.
Yvonne en ik ontmoetten mekaar op de tennisclub, wij
speelden samen nogal eens gemengd-dubbel. Bij een van
die gelegenheden liet zij zich ontvallen, dat zij niet
gaarne alleen zat. Wat doet een mens in zo'n omstandig-
heden?

(In de nu volgende tekst zoekt hij heel voorzichtig
met zijn vingertoppen de vingertoppen van Yvonne.)

MARCEL- Op een keer zijn wij na afloop onder ons beidjes iets
gaan drinken. En èh, ...het is niet bij dat drinken ge-
bleven. Jij gaat mij misschien niet geloven, maar wij
deden het echt zonder bijbedoelingen, gewoon om mekaar
een plezier te doen. Nadien zijn wij vaker iets gaan
drinken, heel onschuldig. Jij mag het aan Yvonne vra-
gen, als jij mij niet gelooft.

(Hun vingers strengelen nu zachtjes in elkaar. Een
korte, ietwat beschroomde blik van Yvonne naar Marcel.)

MARCEL- Op een keer zat Yvonne zonder auto. Jij herinnert je waarschijnlijk nog die vuile bougie? Zij heeft mij toen gevraagd, haar te komen uithalen. Dat heb ik dan gedaan, ik heb haar ook teruggebracht. Samen in één auto, en dan met zo'n tennisrokje aan. Ik moet je dat niet vertellen, jij hebt dat ongetwijfeld ook meegemaakt. Je probeert er niet naar te kijken, maar dat lukt je niet. Je ogen worden er onweerstaanbaar naartoe getrokken. Je hebt jezelf niet meer onder controle. Tenslotte hou je halt, om dat tennisrokje eens glad te strijken. Maar toen kwam de echte Yvonne boven: "Neen, Marcel, dat niet! Ik wil, dat jij je fatsoen houdt! Niet zomaar blak en bloot langs de kant van de weg. Kom mee naar thuis!"... Dat heb ik dan maar gedaan. Ik ben hier mee naar binnen gekomen. Wij hadden dorst, en wij hebben ons te goed gedaan aan jouw bar. Nadien heeft Yvonne zich languit op bed laten vallen, het bed waar jij nu in ligt. Zij leek doodmoe. Daarom heb ik haar wat geholpen bij het uitkleden. Nadien ben ik er maar naast gaan liggen.

(Zij hebben mekaar nu stevig bij de hand vast.)

MARCEL- Vanaf die dag ben ik Yvonne vaker komen halen. Dat spaarde benzine. Wij hebben dan maar stillletjes verder gedaan, tot wij op de lange duur het tennissen hebben moeten laten varen. Wij konden moeilijk twee werken tegelijk goed doen. Michel, ik hoop, dat ik je hiermee niets te kort heb gedaan. Yvonne was er in ieder geval heel content van. En waarom mekaar niet helpen waar mogelijk.

(Nog steeds houden ze mekaars hand stevig vast. Marcel legt zijn vrije hand op de arm van Yvonne. Yvonne neigt wat naar Marcel toe.)

MARCEL- Onder ons gezegd en gezwogen, Michel, Yvonne is de moeite waard. Ik moet je gelukwensen, dat jij dit als eerste hebt ontdekt. Zie haar hier eens staan. Je moet al iets wreeds mankeren, om daar van af te kunnen blijven. Nu is het voor jou gedaan, makker. Voortaan sta ik er alleen voor. Het zal zwaar worden, maar ik ga mijn best doen. Ik ga ervoor zorgen, dat Yvonne niet verkommert en dat zij niets te kort komt. Uit respect voor jou, zal ik hiermee nog wachten tot na je begrafenis.

(Heel voorzichtig lost hij Yvonne. Beiden nemen nu weer een ingetogen houding aan.)

MARCEL- Michel, ongetwijfeld zijn er nog op komst, om Yvonne te condoleren. Tot ziens, wou ik zeggen. Maar dat kan nu niet meer. Adieu dan maar! Rust in vrede! En niet ongerust zijn: ik zorg voor Yvonne.

(Marcel en Yvonne nemen wat afstand van het bed.)

MARCEL- 't Is wreed, maar wat doe je eraan?

YVONNE- Wij moeten er ons bij neerleggen. In ieder geval bedankt voor je medeleven.

MARCEL- Dat is al het minste, wat ik voor jou kan doen. Probeer je sterk te houden. Maar als dit niet lukt, laat mij dan meteen iets weten. Ik kom nog wel langs.

YVONNE- (Lief) Vanavond?

MARCEL- Is dat niet wat vroeg?

YVONNE- Wacht niet tot het helemaal donker is.

NACHTBRAKERIJ

(Georges ligt al in bed. Paula staat in kamerjas bij het raam.)

PAULA- Kan jij nu slapen?

GEORGES- 't Is al een heel eind over middernacht.

PAULA- En onze Andrea?

GEORGES- Die raakt wel thuis.

PAULA- In ieder geval kom ik niet in bed, voor zij er is.

GEORGES- En de reden?

PAULA- Zij moest eens iets aan de hand hebben.

GEORGES- Met wakker te blijven, ga jij daar niks aan veranderen.

PAULA- Is dit nu een dag, om haar voor het eerst alleen met de wagen te laten gaan?

GEORGES- Het moet eens de eerste keer zijn.

PAULA- Vastenavond! Wat is er nu allemaal op de baan! Daar zijn er geen tien bij, die nog nuchter zijn.

GEORGES- Dan zullen ze morgen een dubbele krant moeten drukken met al die ongelukken.

PAULA- Als ze onze Andrea hier buitendragen tussen vier planken, lach jij niet meer.

GEORGES- Toen zij de eerste keer uitging "zonder" auto, was het hier ook zo'n kermis. Zij ging verkracht thuiskomen. Dat weet jij toch nog?

PAULA- Deze keer is zij alleen... en met de wagen.

GEORGES- Zij is achttien jaar.

PAULA- Zij rijdt nog maar pas.

GEORGES- Dus zal zij ongetwijfeld voorzichtig zijn.

PAULA- En heel onzeker!

GEORGES- Ik kan nog moeilijk meegaan. Op haar leeftijd apprecieert zij dat niet meer. Zij heeft nu liever ander gezelschap.

PAULA- Als zij een leuke band krijgt, kan zij zich niet eens behelpen. Ik durf wedden, dat zij de krik niet weet

hangen.

GEORGES- De banden zijn nog alle vier in goede staat.

PAULA- Zij kan evengoed iets anders aan de hand krijgen.

GEORGES- Daarvoor heeft zij de krik niet nodig.

PAULA- Hou mij maar voor de gek. Dat is je gewoonte.

GEORGES- Kleed je om, en kom in bed. Dan zullen wij de krik eens gebruiken.

PAULA- Onnozelaar!

GEORGES- 't Is lekker warm hier in bed. Jij weet niet, wat jij mist!

PAULA- Jij had haar toch kunnen wegbrengen.

GEORGES- En haar dan 's nachts rond twee, drie uur gaan halen? Dag Jan! Vorige nacht heb ik bij de munitiedepot op wacht gestaan. Alles samen heb ik geen twee uur geslapen.

PAULA- De "Malpertuus" ligt hooguit een kwartier van hier.

GEORGES- Daar een uur lang in de kou zitten wachten zeker, eer dat jonge volk naar buiten komt? Ik ken dat! Ik heb al genoeg koude voeten geleden bij die dancings.

PAULA- 's Zondags op de voetbalclub, daar heb jij geen koude voeten!

GEORGES- Daar kan ik al eens rondspringen. Als ik dat riskeer in die wagen van ons, zit ik gegarandeerd door de vloer.

PAULA- En met zoiets stuur jij je dochter 's nachts de weg op?

GEORGES- Voorlopig beter met zo een, dan met een splinternieuwe.

PAULA- Wanneer gaat zij thuiskomen?

GEORGES- Op een schappelijk uur, heeft zij mij beloofd.

PAULA- Wanneer is dat?

GEORGES- Dat moet zij uitmaken. Als zij zich amuseert, moet zij voor mijn part niet te vroeg opstappen. Ik ben ook jong geweest. En daarbij, ik heb vertrouwen in een volwassen dochter.

PAULA- (Wat schamper) Volwassen!

GEORGES- Zij heeft al stemrecht.

PAULA- Dat hebben ze tegenwoordig al, voor ze goed en wel het

potlood kunnen vasthouden.

GEORGES- Daarom stemmen ze elektronisch.

PAULA- Met wie zit zij daar nu in de "Malpertuus"?

GEORGES- Waarschijnlijk niet met gepensioneerden.

PAULA- Met een hoop jonge gasten, die menen dat zij wat zijn als zij een pint ophebben!

GEORGES- Heb jij haar ooit weten drinken?

PAULA- Die jonge gasten stoken haar op!

GEORGES- Met een stuk in je voeten rij je het best. Dan ben je thuis, voor je het weet.

PAULA- Dat lees ik iedere maandag in de gazet!

GEORGES- Jij kan niet auto rijden, dat is het.

PAULA- Zij kan het ook maar half.

GEORGES- Al doende leert zij.

PAULA- Tot het te laat is!

GEORGES- Schei nu verdomme uit met zagen, en kom in bed!

PAULA- Ik blijf wakker, tot zij er is.

GEORGES- Dan kan zij zich nog eens lastig maken, omdat wij haar nog behandelen als een kind!

PAULA- Zij is nog een kind!

GEORGES- Omdat jij haar zo houdt! Toen jij zo oud was als zij nu, hadden wij al prijs.

PAULA- Dat lag niet aan mij!

GEORGES- Aan mij alleen ook niet! Kom in bed en doe het licht uit, dat ik kan slapen!

(Paula gaat op de rand van het bed zitten. Zij draait de wekker op. Dan slentert zij tot bij het raam. Zij komt terug bij het bed.)

PAULA- Georges?... Georges?

GEORGES- (Slaapdronken) Hè?

PAULA- 't Is al voorbij één uur.

GEORGES- Da's goed.

PAULA- Zij weet toch, dat wij ongerust zijn. Zij heeft iets aan de hand, ik voel het. Dadelijk gaat de telefoon,

Je zal het zien. Kon zij niet wachten tot onze Fabiënne ook oud genoeg is om mee te gaan? Nu zit zij daar moederziel alleen. En die jonge gasten, dat doet niets liever dan zo'n onschuldig kind een stuk in haar voeten te jagen. Als de politie haar tegenhoudt en zij moet blazen, zit zij meteen in de bak. Dan kan zij haar eindexamen en haar diploma vergeten. Dan zetten de nonnen haar aan de deur. Moeten wij dat zomaar laten gebeuren? Georges?... Georges? Slaap jij alweer?

GEORGES- (Slaapdronken) Hè?

PAULA- Slaap jij alweer?

GEORGES- (Binnensmonds) Zaag!

PAULA- Als onze Andrea moet blazen, zit zij meteen in de gevangenis.

GEORGES- Zij doet nu wat anders dan blazen.

PAULA- Zij heeft iets aan de hand!

GEORGES- (Plots uitvliegend) Ga liggen, verdomme! En slaap!

PAULA- Als ik zelf kon rijden, ging ik ze halen. Ik heb je altijd gevraagd, mij dat te leren. Langs die kant hoorde jij nooit. Jij was bang, dat jij dan de wagen al eens moest missen. Hier wat verderop in de feestzaal is er ook een bal. Waarom kon onze Andrea daar niet naartoe gaan?

GEORGES- Dat is van de carnavalsvereniging, dat is niet voor de jeugd. Zij moet haar vriendinnen hebben.

PAULA- Haar vrienden zeker?

GEORGES- Hoe zou je zelf zijn.

PAULA- Ik durf wedden, dat zij weer met die Koen is.

GEORGES- Dat is mogelijk.

PAULA- Ik weet, dat jij hem mag, al begrijp ik niet waarom. Jouw dochter kan toch wat beters krijgen dan een kraanmachinist.

GEORGES- Dat is toch een deftig beroep.

PAULA- Onze Andrea is bijna onderwijzeres.

GEORGES- En dan? Als die jongen haar niet aanstaat, laat zij hem wel vanzelf vallen.

PAULA- Wat weet zij van het leven? Dat denkt nog aan niks anders, dan aan wat flikflooiën. Misschien is hij met

haar meegegaan in de wagen. Dan staan zij daar ergens achter hoek of kant.

GEORGES- Daar gaat zij dan in ieder geval geen zatte kop van krijgen.

PAULA- Maar wel iets anders!

GEORGES- Dan moet zij maar doen lijk wij destijds. Wij hebben toen ook onze plan getrokken.

PAULA- Met jou valt niet te praten! Al kwart over één!

GEORGES- Hoog tijd om je ogen toe te doen.

PAULA- Georges?... Georges?

GEORGES- (Lastig) Godverdomme!

(Plots neemt hij haar vast. Blijkbaar wil hij met haar vrijen.)

PAULA- (Geschrokken) Georges!

GEORGES- Als jij toch niet wil slapen, kunnen wij evengoed wat anders doen!

PAULA- Ben jij op je kop gevallen? Laat mij los!

GEORGES- Voor die ene keer, dat wij nog eens de kans hebben!

PAULA- Onze Fabiënne kan ons horen!

GEORGES- Die slaapt al uren.

PAULA- Denk aan onze Andrea! Seffens gaat de telefoon! Georges?

(Paula slaagt erin, zich los te maken. Meteen neemt zij afstand.)

PAULA- Onnozelaar!

GEORGES- Ik blijf geen twee nachten na mekaar wakker! Als zij iets aan de hand had, wisten wij dat allang! Geen kwartier na een ongeval is de familie al verwittigd.

(Meteen gaat de telefoon.)

PAULA- (Erg bang) Daar heb je het!

GEORGES- Neem jij maar op! Jij hebt erom geroepen!

PAULA- Doe jij het! Ik durf niet!

(Georges neemt de hoorn op.)

GEORGES- (In hoorn) Georges Nollet!... Ja, daar spreekt u mee.

... Mijn dochter? Het Sint-Jozefsziekenhuis? Een ongeval?... Onmiddellijk? Over vijf minuten ben ik er!

(Lijkbleek staat Paula als aan de grond genageld. Georges gooit de hoorn op het toestel. Hij springt uit bed, en kleedt zich vliegensvlug aan.)

GEORGES- (Gejaagd) Onze Andrea! Tegen een boom gereden! Samen met een jongen!

PAULA- Is zij dood?

GEORGES- Heel ernstig, zeiden zij!

PAULA- Ik had het je nog gezegd!

GEORGES- (Uitvliegend) Trek iets aan, verdomme! In plaats van daar te staan zeuren!

(Geluid op de gang. Gehaast loopt Paula ernaartoe. Georges is bijna gekleed. Paula komt terug.)

PAULA- Onze Andrea! Zij is thuis!

GEORGES- Hoe kan dat? En de wagen?

PAULA- Die staat beneden op de parking!

GEORGES- En dat accident?

PAULA- Zij weet van geen accident!

GEORGES- Nu nog schoner! Vanwaar komt zij?

PAULA- Van de "Maipertuus"! Zij is helemaal alleen naar huis gekomen!

GEORGES- Wat zijn dat voor toeren? Een mens zo de stuipen op het lijf jagen! Die ziekenhuizen mochten eens wat beter nagaan, wie zij daar binnenkrijgen! "Je dochter heeft zo-even een accident gehad!"

PAULA- (Plots ongerust) Je dochter?

GEORGES- Ja.

(Paula haast zich de kamer uit. Zij is onmiddellijk terug.)

PAULA- (In paniek) Onze Fabiënne! Zij is weg!

GEORGES- Hoe kan dat?

PAULA- Haar bed is leeg! En het raam staat open!

GEORGES- (Weer in paniek) Godverdomme!

(Vliegensvlug begint hij zich weer aan te kleden.)

DADDY'S HOBBY

(Neonlicht. Vrolijk belgerinkel van de voordeur. Onwennig en voorzichtig verschijnt Francis. Hij kijkt wat verrast, als hij het bed ziet. Hij aarzelt, om op zijn stappen terug te keren. Meer licht. Sybille verschijnt.)

SYBILLE- (Vriendelijk) Hallo, schat!

FRANCIS- (Onwennig) Goedendag.

SYBILLE- Kom erin! Ik zal je niet opeten. Waarvoor is 't? Jij hebt je toch niet van deur vergist?

FRANCIS- Neen, neen.

(Zij sluit de voordeur af, en steekt de sleutel ergens op haar boezem.)

SYBILLE- Daar zit hij veilig. Als jij er straks uit wil, help je hem maar zoeken..., Heb jij het goed gevonden?

FRANCIS- (Op het neonlicht duidend) Met al dat licht was dat niet moeilijk.

SYBILLE- (Plagerig) Jij komt van "Interelectra"?

FRANCIS- Toch niet.

SYBILLE- Van de waterleiding? Die rekening heb ik vorige week betaald... Daar staat de kapstok.

FRANCIS- Ik zie het.

SYBILLE- Voor het geval jij iets wil uittrekken.

FRANCIS- Ah! Ja, ja.

SYBILLE- Wat "ja,ja"?

FRANCIS- Niks, niks! Zomaar.

SYBILLE- Jij bent echt zeker, dat jij je niet van deur hebt vergist?

FRANCIS- Ja, ja. Ik ben alleen wat verrast door het interieur.

SYBILLE- Wat had jij verwacht? Een hemelbed?

FRANCIS- Een gewone bar, met een toog en tabourets. Misschien een paar zeteltjes en een sofa.

SYBILLE- Ik kan je geruststellen, er wordt hier geschonken.

FRANCIS- (Onwennig) Dadelijk.

SYBILLE- Dat is anders ideaal, om te bekomen van de schok. Jij bent toch niet van gedachte veranderd?

FRANCIS- Neen, neen... Alleen... eh...

SYBILLE- Jij voelt je nog wat onwennig? Jij wil eerst wat op adem komen?

FRANCIS- Zoiets.

SYBILLE- Dat kan. Jij betaalt mij per uur, en de teller loopt verder.

(Francis kijkt onrustig rond.)

SYBILLE- Een prijslijst hangt hier niet. Zoiets is niet gebruikelijk voor "erelonen". Jij komt dus eens lekker de bloemetjes buitenzetten?

FRANCIS- Als 't kan.

SYBILLE- Wij zullen ons best doen. Is dit je eerste keer?

FRANCIS- Neen, neen.

SYBILLE- Ik bedoel, in deze omstandigheden. Op verplaatsing.

FRANCIS- Dat wel.

SYBILLE- Jij moet niet ongerust zijn. Als het thuis lukt, lukt het hier zeker. Jij bent toch getrouwd?

FRANCIS- Ja, ja! Al jaren!

SYBILLE- Maar nu wil jij wat afwisseling?

FRANCIS- Dat klopt.

SYBILLE- Je vrouw valt toch niet tegen?

FRANCIS- Neen, neen.

SYBILLE- Lijk overal.

FRANCIS- Ik denk het.

SYBILLE- Dat is dan niet vet, als ik mijn klanten mag geloven. (Op het bed duidend) Wat had jij gedacht? Meteen de vlam in de pan? Of liever eerst wat laten sudderen op een zacht vuurtje?... Hierover heb jij nog niet nagedacht? Dat zien wij dan nog wel, als 't zover is... Jij hebt het dus goed gevonden?

(Hij bezielt haar dom.)

SYBILLE- De zaak hier, bedoel ik.

- FRANCIS- Ja, ja. Dat heb jij mij al eens gevraagd.
- SYBILLE- Niet verloren gereden onderweg?
- FRANCIS- Neen, neen.
- SYBILLE- Ben jij gewoon, alles twee keer te zeggen?
- FRANCIS- Neen, neen.
- SYBILLE- Waarom koos jij juist deze gelegenheid? Er liggen er zoveel langs deze weg.
- FRANCIS- "Daddy's Hobby" vond ik nogal origineel. Heel iets anders dan "Orchidee", "Edelweiss", "Black Rose", "Baccara", en zo.
- SYBILLE- Dus niet ter wille van mij?
- FRANCIS- Ik wist niet, wie ik hier zou aantreffen.
- SYBILLE- Val ik een beetje mee? Jij hoeft niet gegeneerd te zijn, om je mening te zeggen.
- FRANCIS- Het valt best mee. Al had ik je me een tikkeltje anders voorgesteld.
- SYBILLE- Anders?
- FRANCIS- Ja. Ik weet niet...
- SYBILLE- Mijn tekorten worden dadelijk wel weggewerkt... (op het bed duidend) daar. Dat is toch de bedoeling?
- FRANCIS- Ja, ja.
- SYBILLE- Dat klinkt zo slap. Hopelijk is de rest niet navenant.
- FRANCIS- Ik hou niet echt van dit soort moppen.
- SYBILLE- Excuseer, ik heb niet zoveel opvoeding genoten als jij. Hoe is de naam, als ik vragen mag? Jij moet niet ongerust zijn, ik verklap hem aan niemand.
- FRANCIS- Francis.
- SYBILLE- Sybille. Six billes. Zes ballen. Dat is toch een propere, hè? Die mocht ik toch vertellen? Ik ben echt benieuwd, wat het gaat worden... Woon jij ver van hier? ... Amaai zeg! Wat een achterdocht! Ik vraag het niet met bijbedoelingen. Ik ga het aan niemand verder vertellen. Maar als jij je mond niet opendoet, moet ik wel vragen stellen.
- FRANCIS- Ik woon tweeëntwintig kilometer van hier.
- SYBILLE- Dan hoeft jij niet ongerust te zijn, dat iemand je her-

kent. Wij gaan iets drinken op "onze" gezondheid en op "jouw" kosten. Jij hebt toch geld op zak?

FRANCIS- Wees maar gerust. Mij een pilsje.

SYBILLE- Wij hebben hier alleen maar champagne. Iets anders doen wij nooit in. Jij drinkt toch mee?

FRANCIS- Ja, ja.

SYBILLE- Anders ben ik straks alleen tipsy. En dan ga ik misschien te ver!

(Langzaam begint zij de fles te ontkurken.)

SYBILLE- Jij kijkt zo bezorgd. Wees maar gerust, de prijs valt je hier al bij al nog mee. Dat is wel mooi ingepakt, hè, die kurk? Dat geeft zo iets chics, iets koninklijks. Dat is nu een dagelijkse bezigheid voor mij, en nog doe ik er iedere keer mijn vingers aan zeer. Wil jij mij even helpen? Jij hebt dit ongetwijfeld vaker gedaan.

FRANCIS- Ik ben geen champagnedrinker.

SYBILLE- Doe maar. De draad losdoen, en dan proberen de kurk eraf te krijgen. Intussen haal ik de glazen.

(Even is Sybille weg. Francis probeert de fles open te krijgen. Hij sukkelte wel even, en bezeert zijn vingers. Sybille komt terug met de glazen.)

SYBILLE- Wees gerust, volgende keer gaat dat gemakkelijker.

(De kurk knalt van de fles. Francis bemorst zich. Sybille gilt lichtjes.)

SYBILLE- Ach! Je kostuum! Schenk vlug in, voor de vloer helemaal plakt!

(Francis vult de glazen.)

SYBILLE- Je vrouw gaat het merken. Geef mij je vest, ik droog het met een doek.

(Zij helpt hem bij het uitdoen. Nadien begeeft zij zich met het vest naar achteren. Francis droogt zijn broekspijpen met zijn zakdoek.)

FRANCIS- Verdomme! Als het maar geen plekken blijven! En het plakt, lijkt ik weet niet wat! Ik ben weer iets begonnen!

(Ook zijn handen droogt hij met zijn zakdoek.)

FRANCIS- Dedju, dedju!

(Sybille komt terug.)

SYBILLE- Voilà, niks meer aan de hand! Jij mag nog van geluk spreken. Is je broek ook nat?

FRANCIS- (Vlug) Dat is al in orde!

SYBILLE- 't Is anders een kleine moeite. Jij zal ze dadelijk toch moeten uitdoen. Je vest hang ik voorlopig aan de kapstok. (Op de broek duidend) Moet ze echt niet...

FRANCIS- (Vlug) Neen, neen.

SYBILLE- Wij zullen er eens op klinken. Hij is al wat gezakt, ik zal eerst nog eens bijschenken. Zo. Proost!

FRANCIS- Gezondheid.

SYBILLE- Deugt hij niet?

FRANCIS- Toch wel.

SYBILLE- Jij drinkt er bijna niet van. Ach, jij bent bang, dat je vrouw iets ruikt? Na afloop ga jij nog ergens een sterke kop koffie drinken, en jij bent ervan verlost. Drink maar eens stevig door, anders geraken wij nooit aan een tweede fles.

(Hij drinkt. Zij schenkt meteen bij.)

SYBILLE- En nu kom jij eens lekker relaxen?

FRANCIS- Ja.

SYBILLE- Wij gaan ons best doen. Jij staat mij wel aan, moet ik zeggen. Ik heb het ooit met minder moeten stellen. Ik denk niet, dat er van mijn kant problemen gaan rijzen. Lang geaarzeld. voor jij hier binnen durfde komen?

FRANCIS- ...Nu...

SYBILLE- Hoeveel avonden ben jij hier gepasseerd, zonder binnen te komen?

FRANCIS- Ik passeer hier iedere dag, als ik van mijn werk kom.

SYBILLE- Dan heb jij mij al buiten in het zonnetje zien liggen?

FRANCIS- Af en toe.

SYBILLE- Wat dacht jij toen?

FRANCIS- Jij lag nogal ver van de straat. En met de wagen ben je zo gepasseerd.

SYBILLE- Ja, en als iedereen je ziet, kan je moeilijk op de rem gaan staan. (Op het bed duidend) Hier hoeft jij de rem niet in te duwen, hier gaan wij plankgas. Drink toch eens!

(Hij drinkt voorzichtig. Sybille schenkt bij.)

SYBILLE- Wij gaan er maar meteen werk van maken.

FRANCIS- Moet dat nu al?

SYBILLE- Had jij misschien eerst gedacht aan een wandelingetje in de tuin? Of wou jij mij eerst eens voorstellen aan je familie?

FRANCIS- Kunnen wij niet wat praten?

SYBILLE- Dat kan,... als er geen andere klanten komen. Stel dat er dadelijk iemand belt, dan moet het hier allemaal rap-rap gaan. Dat zou toch jammer zijn. Of niet?

FRANCIS- Ik had gedacht...

SYBILLE- Zeg het maar.

FRANCIS- Jij hebt nogal wat schmink op je gezicht.

SYBILLE- Jij bent van plan, je hemd aan te houden? Dan moeten wij inderdaad voorzichtig zijn. Nog iets? Zeg het gerust.

FRANCIS- Je sterke parfum.

SYBILLE- Ik zal eerst een bad nemen, een zonder shampoo en zonder zeep. Dat komt een stuk beterkoop. Nog iets?

FRANCIS- Eigenlijk was ik niet gekomen, om met jou naar bed te gaan.

SYBILLE- Met wie dan wel?

FRANCIS- Met niemand.

SYBILLE- Had dat dan meteen gezegd! Jij kwam hier maar eens kijken? Zien welk vlees ze hier in de kuip hebben? Wat er hier achter deze gordijnen te koop is? Het voyeur-tje uithangen?

FRANCIS- Ik ben niet gekomen, om mij te laten beledigen.

SYBILLE- Het voyeurtje uithangen! Ik had het meteen gezien. Kereltjes van dat soort kunnen wij hier missen!

FRANCIS- Mijn vest!

SYBILLE- Jij weet het hangen!

(Francis neemt zijn vest van de kapstok. Sybille neemt schrijf- en rekengerei.)

FRANCIS- Doe die deur open!

SYBILLE- Eerst de rekening!... Een fles champagne. Eén werkuur.

FRANCIS- Pardon, een kwartier!

SYBILLE- Wij ronden hier alles af naar boven. RSZ.

(Zij hanteert het rekenmachientje.)

SYBILLE- In het berekenen van percenten ben ik nooit erg sterk geweest. Mijn capaciteiten liggen elders.

(Zij noteert iets.)

SYBILLE- BTW.

(Weer hanteert zij het rekenmachientje. Weer noteert zij.)

SYBILLE- (Op het bed duidend) Wat wij niet hebben gehad, gaan wij niet in rekening brengen. Dat is dan samen...

(Weer hanteert zij het rekenmachientje. Zij staat op, neemt haar portemonnee, en begint geld te tellen.)

SYBILLE- Van armzalige mannetjes zoals jij hoef ik geen geld. Die houd ik zelf wel vrij.

(Zij gooit het geld op bed.)

SYBILLE- Voilà! Neem het maar op!

FRANCIS- Doe die deur open, dat ik hier weg ben!

SYBILLE- Neem dat geld op! Zelfs daarvoor ben jij te plat!

(Resoluut stapt Francis naar de deur. Langzaam volgt Sybille hem, zij opent de deur.)

SYBILLE- Laat je hier nooit meer zien!

FRANCIS- Hoer!

(Snel maakt hij zich uit de voeten.)

SYBILLE- Ik zet de hond achter je!

(Sybille sluit de deur. Glimlachend komt zij verder de kamer in. Uit haar kleren haalt zij een bundeltje bankbiljetten. Zij telt het geld.)

SYBILLE- Driehonderd twintig euro! Geen slechte vangst. Toch een wonderbaar vocht, die champagne. Je hoeft er maar heel even mee te schudden, en "knal!". Het lukt altijd.

(Glimlachend blijft zij het geld bekijken.)

RUST ROEST

(Fred en Thilde liggen onbeweeglijk in bed. Zij praten erg lui.)

THILDE- ... Fred?... Fred?

FRED- Wat is 't?

THILDE- Is het buiten licht?

FRED- Dat weet ik niet. De draperieën zijn toe.

THILDE- Dat zie je toch.

FRED- Dan moet ik mij op mijn zij draaien.

THILDE- Dat zou je goed doen. Jij klaagt toch geregeld, dat jij zo stijf bent gelegen... Zou het buiten licht zijn?

FRED- Als jij dat absoluut wil weten, draai je dan zelf om.

THILDE- Straks misschien... Eigenlijk had ik ook nog eens graag geweten, hoe laat het is.

FRED- De wekker staat stil... al jaren.

THILDE- Hoe weet jij dat?

FRED- Hij tikt niet meer.

THILDE- Jij weet ook niet, welke dag het vandaag is?

FRED- Wat dat betreft, ben ik de tel kwijt... al jaren.

THILDE- Vroeger hadden wij een radio.

FRED- Die hebben wij nog... Maar de batterijen zijn plat... al jaren.

THILDE- En de gazet krijgen wij ook niet meer.

FRED- Wij hebben ze niet meer betaald... al jaren.

THILDE- Wij lazen ze toch niet meer.

FRED- De facteur stak ze in de brievenbus. Wij moesten door weer en wind, om ze te halen.

THILDE- Nu weten wij niet meer, wat er in de wereld gebeurt.

FRED- Interesseert jou dat?

THILDE- Soms toch.

FRED- Mij niet. Heel de wereld is één ellende.

THILDE- Eigenlijk wel.

FRED- Wel dan?

THILDE- ... Fred?... Fred?

FRED- Wat is er nu weer?

THILDE- Hoe zijn wij eigenlijk op het idee gekomen, het wat rustiger aan te doen?

FRED- Dat weet ik niet meer.

THILDE- Jij bent ermee voor de dag gekomen.

FRED- Dat is mogelijk. Maar dan heel lang geleden... al jaren.

THILDE- Vroeger ging jij toch werken.

FRED- Ja... vroeger.

THILDE- En dan ben jij zonder werk gevallen?

FRED- Dat kan.

THILDE- Jij moest toen gaan stempelen.

FRED- Ja, iedere dag aanschuiven in de rij...Vermoeiend!

THILDE- Op een dag heb jij besloten, niet meer te gaan. Wij zouden leven van wat er in de tuin groeide.

FRED- Dat hebben wij gedaan, tot onze tuin helemaal leeg was.

THILDE- Toen hebben wij besloten, niet meer te eten. In het begin hebben wij daar ferm van afgezien.

FRED- Ik vooral.

THILDE- Van dan af hebben wij het rustiger aan moeten doen. Wij zijn de hele dag in bed gebleven. Dat was heel plezant ... in het begin. De hele dag...

(Thilde begint luidop te giechelen.)

FRED- Oh, dat! Ja, dat was plezant... in het begin.

THILDE- Waarom zijn wij daarmee gestopt?

FRED- Veel te vermoeiend... en nadien moesten wij ons wassen.

THILDE- Wij hadden geen water meer. Dat waren ze komen afsluiten.

FRED- Wij hadden niet meer betaald... al jaren.

THILDE- Elektriciteit hadden wij ook niet meer.

FRED- Om dezelfde reden.

THILDE- Eigenlijk hebben wij het nu toch gemakkelijk.

FRED- Ja, 't valt mee.

THILDE- Toch had ik nog eens graag geweten, wat er buiten zoal gebeurt. Hadden wij nog maar televisie. Dat was veel interessanter dan een gazet. Wij hoefden niet de hele tijd een blad om te draaien. (Plots) Fred, er klopt iets niet. Wij hadden allang geen televisie meer, voor ze de elektriciteit hadden afgesloten.

FRED- Ah ja, wij konden hem niet meer opzetten. Wij hadden nog geen afstandsbediening.

THILDE- De laatste keer dat jij naar buiten bent geweest, stond onze brievenbus er toen nog?

FRED- Dat was om naar de brievenbus te gaan.

THILDE- Daar moet nu al een en ander in zitten. Als wij dat eens allemaal binnenhaalden? Daarmee konden wij ons weken amuseren.

FRED- Vroeger was het al niets anders dan reclame. Ten andere, wij kunnen zo niet buiten.

THILDE- Wij trekken even iets aan.

FRED- Wat nog allemaal?... Als wij ons weer gaan inspannen, krijgen wij opnieuw honger.

THILDE- En dorst.

FRED- Dan moeten wij opnieuw beginnen te eten.

THILDE- En drinken.

FRED- Daar begin ik niet meer mee. Mijn maag en mijn ingewanden liggen nu stil. En ik moet gelukkig niet meer naar het toilet.

THILDE- Soms wou ik nog eens voor één dag leven lijk vroeger. 's Morgens opstaan, mij wassen, eten maken, eten, gaan winkelen...

FRED- En weer al die trappen doen? Wij zijn al moe, voor wij beneden zijn.

THILDE- Jij hebt al een lange baard zeker?

FRED- Helemaal geen.

THILDE- Hoe kan dat? Vroeger had jij na één dag al stoppels van bijna een halve centimeter.

FRED- Mijn baard is uitgevallen, toen ik ben gestopt met eten en drinken. Dat heb ik je toch verteld.

THILDE- Heb ik mijn haar nog?

FRED- Kijk daar zelf maar eens naar.

THILDE- Wat mij verwondert is, dat er hier al zolang niemand meer aan de deur is geweest.

FRED- Maar goed! Wat voor een geloop was dat hier in het begin? Wij lagen nog geen maand in bed, of ze kwamen al zien of wij iets aan de hand hadden.

THILDE- Het gras en het onkruid rond de deur zal hoog staan.

FRED- Hindert dat?

THILDE- Mij niet.

FRED- Wel dan?

THILDE- Wat gaan de mensen daarvan denken?

FRED- Dat is het minste van mijn bekommernissen. Misschien zijn er al heel wat, die ons voorbeeld volgen. Misschien heerst er al een rust-rage in ons land... of over de hele wereld.

THILDE- Wij hadden er een patent op moeten nemen. Wij hadden er geld kunnen uitslaan.

FRED- Wat zouden wij ermee doen? Dan had ik evengoed kunnen blijven stempelen. Ze wilden mijn cheque hier brengen, maar ik moest hem iedere keer op de post gaan optrekken. Neen, geld brengt alleen maar een hoop last mee. Kunnen wij het ons nog beter wensen dan nu?

THILDE- Eigenlijk niet.

FRED- Wel dan?

THILDE- ... Fred?

FRED- Ja?

THILDE- Iets had ik nog eens willen doen.

FRED- Wat?

THILDE- Kan jij het niet raden?

FRED- Raden? Daarmee maak ik mijn hersenen niet meer moe.

THILDE- 't Is iets, wat jij vroeger ook heel graag deed, ...
"heel" graag.

FRED- Dat kan van alles zijn.

THILDE- Jij hoeft er niet voor uit je bed te komen.

FRED- Dat was ik ook niet van plan.

THILDE- En wij hebben er helemaal niets voor nodig. Weet jij het nog niet?

FRED- Er gaat mij stilaan een licht op.

THILDE- Ik zou het nog eens graag willen meemaken. Jij ook?

FRED- Willen wel, maar...

THILDE- Dat was toch fijn.

FRED- Dat wel.

THILDE- Willen wij eens? Voor één keer nog? Wij kunnen ervoor zorgen, dat het niet te lang duurt.

FRED- Oké! Als jij naar hier komt.

THILDE- Jij kwam altijd.

FRED- Vroeger!

THILDE- Zo'n grote inspanning is dat toch niet.

FRED- Doe jij het dan.

THILDE- Wij draaien ons allebei op onze zij.

FRED- Dan komen wij er nog niet.

THILDE- Ben jij daar zeker van?

FRED- Heel zeker.

THILDE- En heb jij geen zin, om tot hier te komen?

FRED- Neen.

THILDE- Dan gaat het niet. Jammer.

(Geluid van brekend glas. Er begint iets te tikken.)

THILDE- (Geschrokken) Wat was dat?

FRED- Precies of er iets door het raam vloog.

THILDE- Wat?

FRED- Ik weet het niet.

THILDE- Kijk eens.

FRED- Waarom moet "ik" dat doen?

THILDE- Er tikt iets. Precies de wekker.

FRED- Die is niet meer opgedraaid... al jaren.

THILDE- Wat kan er nog tikken?... De regen!

FRED- Die tikt als hij "tegen" het raam komt, niet erna.

THILDE- Een specht!

FRED- Die klopt.

THILDE- Een tijdbom!

FRED- Hoe zou die hier komen?

THILDE- Misschien is het oorlog.

FRED- Dan hadden wij daar al eerder iets van gewaargeworden.

THILDE- Dat tikken komt precies van onder het bed.

FRED- Dat kan.

THILDE- Kijk eens, wat het is.

FRED- Jij kan dat toch ook.

THILDE- Jij hebt verstand van bommen, jij bent bij het leger geweest.

FRED- Toch niet bij de ontzinningsdienst.

THILDE- Dadelijk vliegen wij in de lucht!

FRED- Zo rap niet.

THILDE- (Aandringend) Kijk eens.

FRED- Waarom ik altijd?

THILDE- Wij zullen erom loten!

FRED- Heb jij een kort en een lang sprietje?

THILDE- Waar zou ik dat halen?

FRED- Dan is dat ook niets.

THILDE- (Bang) Het is een tijdbom! Wij vliegen in de lucht!

FRED- Dat merken wij dan wel.

(Een knal. Volledig donker.)

PARTNERRUIL

(Rik en Evie komen de slaapkamer binnen.)

RIK- (Geamuseerd) Hier brandt de lamp!

(Evie kijkt wat onwennig rond.)

RIK- (Op het bed duidend) Het veld van eer!

EVIE- Mooie kamer hebben jullie.

RIK- Vrouwen vinden het op een ander altijd mooier dan thuis.

EVIE- Is dit een soort textielbehang?

RIK- Jij bent toch niet gekomen, om naar het behang te kijken?

EVIE- (Alsof zij dit laatste niet heeft gehoord) Vergeleken bij jullie, wonen wij thuis tweedehands.

RIK- Wij zullen het maar geloven. Frie heeft deze kamer daarstraks nog een extra beurt gegeven.

EVIE- Ter wille van mij?

RIK- Zij wou niet dat jij zou merken, hoe slordig zij is. Normaal hangen er panty's over de lampadaire en een jurk over de commode. Ginds in de hoek ligt er gewoonlijk een stapeltje gedragen ondergoed.

EVIE- (Wat geamuseerd) Jij bent ordelijker?

RIK- Ik mag niet te hoog van de toren blazen. Maar mijn spullen hangen ten minste nog op een kapstok. Groot licht, klein licht, of helemaal geen licht?

EVIE- Laat het zo nog maar even.

RIK- Welke kant van het bed ben jij gewoon?

EVIE- Deze.

RIK- Net als Frie. Johan en Frie zijn ook het terrein aan het verkennen.

EVIE- Ja.

RIK- Heb jij daarstraks ook zitten opruimen?

EVIE- Wij moesten Frie toch op een deftige manier ontvangen.

RIK- Voor die ene nacht?

EVIE- De kamer had het dringend nodig.

RIK- Nu is er ander werk aan de winkel. Wil jij eerst nog een bad nemen?

EVIE- Mij enkel wat verfrissen en omkleden.

RIK- Frie heeft wasgerei voor je klaarliggen.

EVIE- Zal ik dan maar eerst gaan?

RIK- (Geamuseerd) Eerst? Wat moet ik dan intussen doen?

EVIE- Jij bent hier thuis. Jij vindt wel even een bezigheid.

RIK- Ik schenk mij nog een whisky in, om op temperatuur te komen. Jij ook iets?

EVIE- Dank je, ik heb thuis al meer dan genoeg gehad.

RIK- Laat maar iets horen, als jij klaar bent.

(Zij gaat in haar tas.)

EVIE- (Plots in paniek) Mijn nachthemd!

(Rik komt tot bij haar.)

EVIE- Ik heb het er ingestoken!

RIK- (Geamuseerd) Menen in te steken.

EVIE- (Overtuigd) Ik heb het er ingestoken!

RIK- (Geamuseerd) Het kan er onderweg moeilijk zijn uit gevallen.

EVIE- Heb ik dat dan bij vergissing in mijn bordeaux tas gestoken?

RIK- Geen paniek! Frie heeft hier liggen, wat jij nodig hebt.

EVIE- Ik moet het gaan halen!

RIK- Evie, dat kan toch niet. Waarschijnlijk liggen Johan en Frie al in bed.

EVIE- Het moet!

RIK- Jij kan daar zomaar niet binnenvallen: "Sorry, ik vergat mijn gevechtskledij." Zij gaan denken, dat jij het met opzet deed. Jij zou het ook niet nemen, als Frie hier dadelijk haar entree kwam maken. Neem een nachthemd van Frie. Jullie hebben ongeveer dezelfde maat.

EVIE- Haar bed gebruiken! En nu ook nog haar nachthemd?

RIK- Zij heeft er een heel dozijn.

EVIE- Dat interesseert mij niet!

RIK- Neem dan een pyjama van mij.

EVIE- Neen!

RIK- Jij het vest, en ik de broek. (Geamuseerd) Dan hebben wij geen extra was.

(Evie begint te pruilen.)

RIK- Ik haal je een nachtkleedje.

EVIE- (Koppig) Neen!

RIK- Jij loopt waarschijnlijk liever in je blootje? (Geamuseerd) Voor mij niet gelaten!

(Evie begint meteen te wenen.)

RIK- Sorry, indien ik wat grof ben geweest. Het was zo niet bedoeld. (Lief) Kom.

EVIE- (Koppig) Niet zonder mijn nachthemd!

RIK- Dat ligt bij jou thuis. Daar kan jij nu niet naartoe.

(Evie pruilt.)

RIK- Johan en Frie hebben al een ronde voorsprong. Wij moeten ons haasten, willen wij straks nog meespurten voor de bloemen... Ik ga in de living iets drinken. Jij gaat intussen even naar de badkamer, en kruipt dan tussen de lakens. Als jij helemaal klaar bent, kom ik na. Oké?

(Geen reactie van Evie. Rik gaat tot bij haar.)

RIK- Oké?

EVIE- Neen!

RIK- (Wat geprikkeld) Jij was toch niet van plan, de hele nacht je nachthemd aan te houden?

(Geraakt neemt Evie wat afstand.)

RIK- Ben je zenuwachtig? Ik help je.

(Geen reactie)

RIK- Evie, wij zijn onze kostbare tijd aan het verspillen.

EVIE- Ik heb deze komedie niet gevraagd!

RIK- Nu nog mooier! Waarom doe jij dan mee?

EVIE- Het was een voorstel van Johan en jou, niet van mij!

RIK- Jij ging ook akkoord!

EVIE- Omdat ik niet anders kon! Frie deed ook mee! Jullie waren drie tegen één!

RIK- Jij had kunnen weigeren.

EVIE- En dan zure gezichten krijgen?

RIK- Als jij "neen" had gezegd, was de kermis niet doorgegaan.

EVIE- Uiteindelijk is het nog mijn schuld?

RIK- (Gemoedelijker) Er is geen sprake van schuld. Wij waren ervan overtuigd, dat jij met alle plezier meedeed.

EVIE- (Wat schamper) Met alle plezier!

RIK- Heb jij Johan gezegd, dat jij niet akkoord ging?

(Geen reactie)

RIK- Heb jij er met hem over gesproken?

EVIE- Ik zweeg, ter wille van jullie.

RIK- Wij maken er het beste van. Jij neemt het initiatief, en wij gaan niet verder dan jij wil.

EVIE- (Koppig) Neen!

RIK- (Wat ironisch) Wat gaan wij dan de hele nacht doen? Een kaartje leggen?

EVIE- Als ik je verveel, maak ik mij wel uit de voeten.

RIK- Waar zou jij naartoe gaan?

EVIE- (Wat lastig) Wie van jullie twee is er eigenlijk over begonnen?

RIK- Johan.

EVIE- Dat dacht ik al! Ik was niet goed genoeg voor hem!

RIK- Eefje, daarover gaat het niet. Wij hadden helemaal geen bijbedoelingen. Wij wilden enkel een onschuldig verzetje.

EVIE- (Schamper) Dat heeft hij nu!

RIK- (Wat plagerig) Maar ik niet!

EVIE- Ik kan het ook niet helpen.

RIK- Eigenlijk wel.

EVIE- (Wat opgewonden) Ik heb helemaal niets tegen jou, ik vind je heel sympathiek. Maar dit hier hoefde voor mij niet!

- RIK- Jij geeft er niet om?
- EVIE- Neen.
- RIK- Thuis ook niet?
- EVIE- Dat zijn jouw zaken niet!
- RIK- Als jij je spulletjes niet had vergeten, lagen wij nu tussen de lakens.
- EVIE- Dat is mogelijk.
- RIK- Jij vergat ze toch niet met opzet?
- EVIE- (Plots uithalend) Kan jij je voorstellen, dat die twee daar nu samen in bed liggen? Zomaar, alsof zij niet getrouwd zijn? Het is bijna, of zij zich hebben mispakt!
- RIK- Wat zou het! Morgen zijn zij dat vergeten.
- EVIE- Dan zijn zij maar kort van memorie!... Dat begrijp ik nu helemaal niet van Johan. Altijd heb ik voor hem alles gedaan wat mogelijk was. Altijd heeft hij zijn zin gekregen.
- RIK- Eefje, daaraan twijfel ik niet. Daar gaat het ten andere niet om. Ik vind jou heel aantrekkelijk en heel erg sympathiek. Ik wil vanavond met jou eens naar bed gaan, meer niet.
- EVIE- (Wat ironisch) Meer niet!
- RIK- Morgen ben jij dat vergeten. Morgen hou ik mij weer met Frie bezig. Met Johan is het net eender. Morgen ziet hij je des te liever.
- EVIE- (Koppig) Dit had ik allerminst van hem verwacht!
- RIK- (Geamuseerd) Het is een teken, dat hij nog gezond is.
- EVIE- (Ironisch) Als zijn gezondheid daarvan afhangt, geef mij er dan maar een die er iets minder gezond uitziet!
- RIK- Wij gaan niet ten achter blijven. Wij gaan ook lief zijn voor mekaar, wij onder ons beidjes. Ik vertel aan niemand iets verder, ook niet aan Frie.
- EVIE- (Koppig) Neen, Rik!
- RIK- (Op de tenen getrapt) Trek dan je plan!
- (Beiden staan zij wat te mokken.)
- RIK- Mag ik je echt niks te drinken ingieten?
- EVIE- Neen, dank je. Ik vraag mij nu echt af, wat ik van Johan moet denken. Met een andere vrouw in bed kruipen! Ik ga dit nooit meer kunnen vergeten.

RIK- 't Is maar een spel.

EVIE- Waar en wanneer ben ik tekortgeschoten?

RIK- Nooit.

EVIE- Waarom wil hij dan een andere?

RIK- Hij wil geen andere! Met een glas te veel op, begonnen wij daarstraks over partnerruil.

EVIE- (Onderbreekt) "Hij" begon!

RIK- Wij vonden het grappig, wij waren allemaal akkoord. Jij ook! Meer is er niet aan de hand.

EVIE- Zouden Johan en Frie echt samen naar bed zijn?

RIK- Natuurlijk.

EVIE- Zonder scrupules?

RIK- Frie alleszins.

EVIE- En dat doet jou niets?

RIK- Wij zouden toch hetzelfde doen.

EVIE- Zij bedriegt je!

RIK- (Verbetert) Zij houdt zich aan haar woord, (lichtjes verwijtend) wat je niet van iedereen kan zeggen.

EVIE- Het spijt mij.

RIK- (Glimlachend) Mij ook.

EVIE- Ongetwijfeld ben jij nu boos op mij?

RIK- (Glimlachend) Jij kan het nog altijd goedmaken. Het is nog lang, eer het morgenvroeg is.

EVIE- (Resoluut) Ik doe het niet!

(Een stilte)

EVIE- Wij zullen samen wat teevee kijken in de living.

RIK- Daar staat mijn hoofd nu niet naar. Maar als jij wil kijken...

EVIE- En jou hier alleen laten?

RIK- Ik heb nu stof, om over na te denken.

EVIE- (Ongelukkig) Ik hoop, dat je vriendschap met Johan er niet gaat onder lijden.

RIK- Hij heeft mij toch niks misdaan.

EVIE- Vertel het hem alsjeblieft niet.

RIK- Als hij er zelf over begint, zal ik de grote veroveraar uithangen.

EVIE- Moeten wij het bed niet wat door mekaar halen?

RIK- Voor de schijn?

EVIE- Wij kunnen er even gaan op liggen.

RIK- (Wat sarcastisch) Wij samen? Durf jij dat?

(Evie is nu erg geraakt.)

RIK- Trek het je niet aan, ik ben uit mijn humeur. Mijn zelfvertrouwen heeft een deukje gekregen.

(Hij gaat naar haar toe, en neemt haar in zijn armen.)

RIK- Wij gaan dit herstellen.

(Hij kijkt haar in de ogen. Na een korte aarzeling kussen zij mekaar.)

RIK- (Vriendelijk) Ik ga ons wat te drinken halen.

EVIE- Mag "ik" de drankjes klaarmaken, en wat muziek opzetten?

RIK- Oké!

EVIE- (Vriendelijk) Haal het bed wat door mekaar, voor je naakt komt.

(Enthousiast verlaat zij de kamer. Meteen haast Rik zich naar de telefoon op het nachtkastje. Hij tikt een nummer.)

RIK- (In de hoorn) Johan? Rik hier. Kan jij onmiddellijk naar hier komen? Evie is plots onwel geworden... Ik ben er niet echt gerust in... Zij zou het heel erg op prijs stellen, als jij kwam... Oké! Tot over enkele minuten!

(Hij legt de hoorn weer op het toestel.)

RIK- (Ironisch) Ik op mijn honger blijven¹zitten? En intussen een ander de kaas van tussen "mijn" boterham laten eten? Jij denkt toch niet, dat ik gek ben?

TOT VRIJDAG

(Bruno ligt gekleed op bed. Hij gaat over naar de telefoon, wil de hoorn opnemen, maar bedenkt zich. De deur gaat open, Christine komt voorzichtig naar binnen, de tas aan de schouder. Even een onwennige, drukkende stilte.)

CHRISTINE- (Voorzichtig) Dag.

(Bruno kijkt op zijn horloge.)

BRUNO- (Schamper) Goedenavond!

(Christine staat er erg onwennig bij. Zij weet niet goed, hoe zich te houden. Uiteindelijk gaat zij richting badkamer.)

BRUNO- (Nogal scherp) Waar ga jij naartoe?

CHRISTINE- Naar de badkamer... mij wat verfrissen.

BRUNO- Heb jij mij niets te vertellen?

(Christine zwijgt zenuwachtig.)

BRUNO- Is dat alles? Is die tentoonstelling al dicht?

CHRISTINE- (Met een zenuwachtig lachje) Al van gisteravond.

BRUNO- Waar heb jij de laatste 24 uur uitgehangen?

CHRISTINE- Op de tentoonstelling.

BRUNO- Een nacht en een dag?

CHRISTINE- Na de sluiting zijn wij nog iets gaan drinken... op de goede afloop.

BRUNO- Wij?

CHRISTINE- Nico en ik.

BRUNO- En dat heeft zolang geduurd?

(Even een onwennige stilte. Dan wil Christine verder gaan naar de badkamer.)

BRUNO- (Opgewonden) Hier blijven, jij! Ik heb je iets gevraagd!

(Christine blijft staan, maar durft hem niet beseffen.)

BRUNO- Waar hebben jullie gezeten?

CHRISTINE- In de "Piccadilly".

BRUNO- Vierentwintig uur aan een stuk?

CHRISTINE- Tot drie uur vannacht.

BRUNO- En daarna?

(Christine aarzelt.)

BRUNO- (Opgewonden) En daarna?

CHRISTINE- (Zenuwachtig uitvliegend) Wat voor belang heeft dat?

BRUNO- (Kwaad) Waar ben jij geweest?

CHRISTINE- Met hem meegegaan!

BRUNO- Waar naartoe?

CHRISTINE- Bij hem thuis.

BRUNO- Waarom?

CHRISTINE- Omdat hij het mij vroeg.

BRUNO- (Ironisch) Dat is ten minste een reden! Jij ging zomaar mee, of dit de normaalste zaak van de wereld was? Jij dacht niet aan je man?

CHRISTINE- (Plots uitvliegend) Jij bent mijn man niet!

BRUNO- Wij wonen al zeven jaar samen! Wij houden van elkaar! Wat hebben jullie daar gedaan?

CHRISTINE- Niet veel.

BRUNO- (Opgewonden) Wat?

CHRISTINE- Ontwerpen van schilderijen bekeken.

BRUNO- (Schamper) Een nacht en een dag?

CHRISTINE- (Opgewonden zenuwachtig) Wij zijn ook wat gaan rusten.

BRUNO- (Streng) Ben jij met hem naar bed geweest?

(Christine aarzelt.)

BRUNO- (Uitbarstend) Antwoord!

CHRISTINE- (Bang) Ja.

BRUNO- Zomaar, zonder nadenken?

CHRISTINE- Hiervoor was het al te laat.

BRUNO- (Opgewonden) Hoe te laat?... Hoe te laat?

CHRISTINE- (Bijna wenend) Snap jij dat niet?

(Bruno rukt haar de tas van de schouder, en gooit die op bed. Dan slaat hij Christine met de vlakke hand in het gezicht.)

BRUNO- (Uitzinnig) Hoer! Vuile, smerige hoer!

(Niet Christine, maar Bruno begint plots te wenen. Christine staat er heel onwennig en diep ongelukkig bij. Een stilte.)

BRUNO- (Zwaar ironisch, bijna wenend) Tentoonstelling! Zij houden een tentoonstelling! Een tentoonstelling van wat? Dat had ik eens willen zien!

CHRISTINE- (Met eerlijke spijt) Ik heb het zo niet gewild.

BRUNO- (Schamper) Hoe dan wel, hoer?

CHRISTINE- Ik had je dit verhaal willen besparen. Jij hebt het zelf woord na woord uit mijn mond getrokken.

BRUNO- (Kwaad) Uit de mond van een hoer! Een vuile, smerige hoer!

CHRISTINE- (Met eerlijke spijt) Jij zal mij nooit begrijpen.

BRUNO- (Opgewonden ironisch) Neen, zoiets begrijp ik niet.

CHRISTINE- Ik heb een man ontmoet, die als kunstenaar moeilijk van de grond raakte. Ik heb hem geholpen, zoveel ik kon.

BRUNO- (Schamper) Dat heb ik gehoord!

CHRISTINE- Wij hebben samen zijn tentoonstelling opgebouwd, die uitgroeide tot een succes. Wij waren beiden heel gelukkig, ik nog meer dan Nico. Wij gingen samen eten, en daarna nog iets drinken. Daarna is alles te snel gegaan. Wij waren mekaar genegen, ik had mijzelf niet meer in handen. En dan deed ik iets, waarover ik achteraf heel veel spijt kreeg. (Plots) Denk jij, dat ik vannacht ook maar één oog heb dichtgedaan?

BRUNO- (Schamper) Natuurlijk niet!

CHRISTINE- Wij zijn heel onschuldig in mekaars armen gevallen, zonder nadenken. Pas toen ik naast hem in bed lag, realiseerde ik mij wat ik bezig was. Ik heb toen nagedacht, lang... Toen hij eindelijk sliep, ben ik voorzichtig het bed uit gekropen, ik heb mij aangekleed en ik ben het appartement uitgeslopen. De ganse ochtend, de ganse dag heb ik door de stad gezworven, doelloos, overhoop met mijzelf. Ik heb ook tranen ge-

laten, meer dan jij. Ik heb op het punt gestaan, in het kanaal te springen. Ik was doodsbang voor jou. Had ik vooraf geweten hoe het zou aflopen, ik was er nooit aan begonnen. Geloof mij.

(Een lange stilte)

CHRISTINE- Waarom heb jij mij nooit tegengehouden? Al maanden was ik met hem doende, dat wist jij.

BRUNO- Jij vroeg mij alleen maar, hem te helpen. Wat moest ik hierop antwoorden? Dat ik je niet vertrouwde?

CHRISTINE- Ik wou hem als kunstenaar van de grond helpen. Als buitenlander raakte hij moeilijk binnen in culturele centra en musea. Ik kon deuren voor hem openen... Dat heb ik gedaan.

BRUNO- ... Hoe moet het hier nu verder? Hou jij van hem?

CHRISTINE- (Ongelukkig) Ik weet het niet.

BRUNO- Allang?

CHRISTINE- Van bij de eerste ontmoeting voelde ik iets voor hem. Ik vond hem meteen een aardige jongen. Ik wist dat het niet kon, en toch deed ik het.

BRUNO- (Wat bitter) Hier is het niet goed genoeg?

CHRISTINE- (Eerlijk) Jawel! Ik hoopte, dat het zou overgaan. Het werd met de dag erger.

BRUNO- Wat ben jij nu van plan?

CHRISTINE- (Ongelukkig) Ik weet het niet.

BRUNO- Ga jij hier weg?

CHRISTINE- Neen!... (Plots gooit zij zich in zijn armen.) Zeg dat jij mij vergeeft, Bruno! Ik voel mij zo ongelukkig!

(Een stilte)

BRUNO- Heb jij wel gegeten vandaag?

CHRISTINE- Ik heb een koffie gedronken in de "Bristol".

BRUNO- Dat is alles?

CHRISTINE- Ik heb geen honger... Heb jij wel gegeten?

BRUNO- Een beetje.

CHRISTINE- Ik zal je wat klaarmaken.

BRUNO- Neen.

CHRISTINE- Een warme kop koffie dan?

BRUNO- Nu niet.

CHRISTINE- Bruno, wat moet ik doen?

BRUNO- Kiezen tussen hem en mij.

CHRISTINE- Dat heb ik al gedaan. Ik blijf bij jou.

BRUNO- Heb jij hem dat gezegd?

CHRISTINE- Nog niet.

BRUNO- Waarom niet?

CHRISTINE- Ik zie hem liever niet meer terug. Bruno, het spijt mij ontzettend. Ik voel mij zo ongelukkig.

BRUNO- Dat betert stilaan.

CHRISTINE- Ik wil alleen nog bij jou zijn. Ik wil niemand anders meer zien. Ik heb je erg ongelukkig gemaakt.

BRUNO- En bang! Bang je te verliezen. Ik kan niet zonder jou, Christine.

CHRISTINE- Hoe kon ik zo dom zijn? Heb jij wel geslapen vannacht?

BRUNO- Evenmin als jij.

CHRISTINE- Vergeef mij.

(Hij kust haar.)

BRUNO- Drinken wij samen iets op jouw thuiskomst?

CHRISTINE- (Vriendelijk) Liever niet.

(Zij neemt hem bij de hand, en wil hem meenemen naar het bed.)

CHRISTINE- Wij zijn allebei moe.

BRUNO- Ik praat graag nog wat.

CHRISTINE- (Lief) Dat kan in bed ook. Bedden hebben al zoveel moeilijkheden uit de wereld geholpen.

BRUNO- (Glimlachend) En geschapen!

CHRISTINE- (Lief) Kom.

(Zij neemt hem mee naar het bed. Plots gaat de telefoon.)

CHRISTINE- Verwacht jij iemand?

BRUNO- Ik niet.

(Christine wil de telefoon negeren.)

BRUNO- (Vriendelijk) Neem maar op.

CHRISTINE- Neen.

BRUNO- Doe gerust.

CHRISTINE- Het is Nico.

BRUNO- Zeg hem, wat jij hem te zeggen hebt.

CHRISTINE- Dat durf ik niet.

BRUNO- Het is de enige manier, om van hem af te geraken.
Neem op.

(Aarzelend neemt Christine de hoorn van de telefoon.)

CHRISTINE- (In hoorn) Christine.

(Terwijl zij luistert, kijkt zij bang naar Bruno.
Deze heeft wat bescheiden afstand genomen.)

CHRISTINE- (In hoorn) Het spijt mij, Nico, ik kon niet anders.
Ik moest het zo doen, jij zou mij nooit hebben laten
gaan... Neen, ik kom niet... Neen, Nico, morgen niet,
en de volgende dagen niet!... Nico ik leg de hoorn
neer... Ik hoef niet meer met je te praten, ik blijf
bij Bruno... Dat is best mogelijk, dat jij je on-
gelukkig voelt. Maar moet jij mij daarom lastigvallen?
... (Zucht) Nico!... Bel dan volgende week eens te-
rug, als het niet anders kan. Maar laat mij nu met
rust! Denk intussen eens goed na... (Zuchtend) Ni-
co, dat draai weer op hetzelfde uit, dat weet jij zo
goed als ik... (Ongelukkig) Och, zegeman!... Neen,
morgen niet! En overmorgen ook niet!... (Ongelukkig)
Nico!... Vrijdag dan. Niet bij jou thuis, in de
"Piccadilly"... Acht uur... Tot vrijdag.

(Langzaam laat Christine de hoorn zakken. Diep on-
gelukkig kijkt zij naar Bruno.)

HOTEL "BELLE VUE"

(Blauw neonlicht. Roger komt wat onwennig de hal binnen. Hij kijkt wat gespannen rond. Plots klinkt er een stem via een luidspreker.)

STEM- Van harte welkom in het volautomatische, luxe amusementshotel "Belle Vue". Wij zijn ervan overtuigd, dat u zich hier gedurende enkele uurtjes rustig zal kunnen ontspannen en prettig amuseren. Ons technisch verfijnd en geroutineerd personeel staat volledig te uwer beschikking. Gelieve plaats te nemen achter het schakelbord, en te wachten tot het groene licht begint te knipperen. Veel succes!

(Roger gaat plaatsnemen achter het schakelbord. Gespannen kijkt hij toe. Het groene licht begint te knipperen.)

STEM- Vorm onderaan links het getal 25, en duw dan deze toets in. Vijfentwintig vormt u met de cijfers 2 en 5.

(Roger probeert het getal te vormen.)

STEM- De toets induwen! De toets induwen!

(Roger duwt vlug de toets in.)

STEM- U heeft nu 25 euro genoteerd, op de rekening die u straks zal vereffenen. De machine treedt nu in werking. Gelieve de instructies nauwkeurig te volgen. Breng het groene hendeltje naar boven. Opgepast, homofielen brengen dit hendeltje naar beneden.

(Roger brengt het hendeltje naar boven.)

STEM- U kan nu uw partnerkeuze doen aan de hand van een reeks van acht vragen. Gelieve voor elke vraag onderaan links het getal 5 te vormen, en dan de toets in te duwen. U noteert dan telkens 5 euro op uw rekening. Opgepast! Na de vraag hebt u maar vijf seconden antwoordtijd. Komt er binnen die tijd geen antwoord op het bord, dan moet u de reeks vragen van vooraf opnieuw beantwoorden. In dit geval kan u de reeds ingetikte bedragen niet meer recupereren. Vorm nu het getal 5 voor de eerste vraag. Nu!

(Roger vormt het getal.)

STEM- De toets induwen! De toets induwen!

(Roger duwt de toets in.)

STEM- Eerste vraag: de leeftijd van de gewenste partner? U

hebt de keuze vanaf achttien tot en met achtenveertig jaar. Denk aan de vijfsecondenregel! Nu!

ROGER- ... Achttien,... of neen vijftwintig!

(Er begint een rood lichtje te knipperen.)

STEM- De vijf seconden zijn om. U hebt uw antwoord niet ingetikt op het toetsenbord. De vragenreeks van vooraf herbeginnen alstublieft. Het getal 5 noteren en de toets indrukken.

(Roger vormt het getal 5 en drukt.)

STEM- Eerste vraag: de leeftijd van de gewenste partner.

ROGER- Vijftwintig!

(Roger drukt meteen de juiste toets in. Toch begint weer het rode licht te knipperen.)

STEM- U hebt te vroeg gedrukt, de machine is ontregeld. Gelieve telkens het startsein "Nu!" af te wachten. De vragenreeks van vooraf herbeginnen alstublieft. Het getal 5 vormen en de toets indrukken.

(Roger vormt het getal en drukt.)

STEM- Eerste vraag: de leeftijd van de gewenste partner? U hebt de keuze vanaf achttien tot en met achtenveertig jaar. Denk aan de vijfsecondenregel! Nu!

ROGER- Vijftwintig!

(Hij drukt meteen juist. Tevredenheid bij Roger.)

STEM- ... Telkens het getal 5 vormen, en de toets indrukken voor de volgende vraag alstublieft.

(Roger vormt en drukt.)

STEM- Tweede vraag: de lichaamsbouw van de gewenste partner? U heeft de keuze uit: extra slank, slank, normaal, goed gevormd en mollig. Nu!

ROGER- Goed gevormd.

(Hij drukt de juiste toets in. Tevredenheid. Hij vormt weer het getal 5 en duwt dan de toets in.)

STEM- Derde vraag: de lengte van de gewenste partner? U hebt de keuze vanaf één meter achtenveertig tot en met één meter achtennegentig. Nu!

ROGER- Eén meter achtenzestig.

(Hij drukt, vormt opnieuw het getal 5, en drukt.)

- STEM- Vierde vraag: het gewicht van de gewenste partner? U heeft de keuze vanaf 42 kilo tot en met 99 kilo. Nu!
- ROGER- Achteenvijftig!
- (Hij drukt, vormt het getal 5, en drukt.)
- STEM- Vijfde vraag: het intelligentiequotiënt van de gewenste partner. U hebt de keuze vanaf zeventig tot en met honderdvijftig. Nu!
- ROGER- Honderdtwintig.
- (Hij drukt, vormt het getal 5, en drukt weer.)
- STEM- Zesde vraag: het temperament van de gewenste partner? U hebt de keuze uit: loom, rustig, levendig, vinnig en onstuimig. Nu!
- ROGER- Vinnig.
- (Hij drukt, vormt het getal 5, en drukt weer.)
- STEM- Zevende vraag: kleur en lengte van het haar van de gewenste partner? U hebt de keuze uit drie kleuren: blond, bruin en zwart. En drie lengten: kort, middelmatig en lang. De kleur en de lengte combineren alstublieft. Nu!
- ROGER- Lang en blond.
- (Hij drukt, vormt het getal 5, en drukt opnieuw.)
- STEM- Achtste en laatste vraag: de kleur van de ogen van de gewenste partner? U hebt de keuze uit: hemelsblauw, grijsblauw, grijs, groen en bruin. Nu!
- ROGER- Hemelsblauw.
- (Hij drukt. Even zoekt de machine. Dan begint de machine de ingetikte gegevens te verwerken. Een korte, triomfantelijke muziek komt uit de machine.)
- STEM- Van harte gelukgewenst. Het door u gekozen type is momenteel in voorraad. Gelieve nu de champagne te bestellen. De prijzen variëren tussen 40 en 125 euro. Gelieve de gewenste prijs te vormen en nadien de toets in te drukken. De kwaliteit van de champagne beïnvloedt uiteraard de stemming van uw partner en de sfeer van de ontmoeting. Nu!
- ROGER- Vijftig.
- (Hij vormt het getal en drukt.)
- STEM- Rest u nu nog, de poort naar het paradijs te openen. Gelieve hiervoor het getal 25 te vormen, en nadien de toets in te drukken. Nu!

(Roger vormt het getal en drukt.)

STEM- Op het door u te betalen bedrag moet een luxetaks worden geheven van 33 procent. Gelieve de toets "taxe de luxe" in te drukken. Nu!

(Roger drukt.)

STEM- Het door u te betalen bedrag is 200 euro. Deze machine werkt enkel met biljetten van 100, 200 en 500 euro. U hebt het geluk, dat u uw bedrag niet naar boven hoeft af te ronden. De 200 euro in het uitspringende laatje deponeren!

(Geluid van uitspringende la. Wat wrevelig zoekt Roger het geld bijeen.)

ROGER- Tweehonderd euro! Dat is achtduizend frank van vroeger! En ik heb nog niets gehad!

(Hij legt het geld in het laatje. Dit klappt meteen dicht.)

STEM- Het bedrag klopt. Hartelijk dank. De poort naar het paradijs gaat nu voor u open. Gelieve u te begeven naar kamer 212, waar het roze lichtje knippert. Hier eindigt ons volautomatisch programma, nu is het aan u en uw partner. Veel succes!

(Even horen wij het openschuiven van een deur. Roger gaat in die richting. Als hij verdwenen is, gaat het blauwe licht uit. Black out. Meteen gaat het roze licht aan in de slaapkamer. Enkel het bed is belicht. In een negligeeetje ligt Claudia op bed. Er wordt geklopt.)

CLAUDIA- Binnen!

(Roger verschijnt nogal onwennig. Hij blijft wat uit het licht.)

CLAUDIA- Dag, schat!

ROGER- Dag!

CLAUDIA- Hier is het te doen. Kom maar wat dichterbij. Daar staat de kapstok.

(Roger aarzelt nog even.)

CLAUDIA- Of ben jij van plan, met je kleren en al in bed te kruipen?

ROGER- Natuurlijk niet.

CLAUDIA- Ben jij wat bang?

ROGER- Neen.

CLAUDIA- Begin maar met je schoenen en je sokken. Dat is minder gênant. En jij krijgt je broek gemakkelijker uit.

(Traag begint Roger zijn schoenveters los te doen.)

CLAUDIA- Zal ik even komen helpen?

ROGER- Het gaat wel.

CLAUDIA- Niet dat ik je wil opjagen, maar over een uur moet jij hier buiten zijn. Anders verdubbelt de prijs.

(Roger heeft zijn schoenen en sokken uit. Hij doet zijn vest uit, en hangt het aan de kapstok.)

CLAUDIA- Hoeveel heb jij besteed aan champagne?

ROGER- Vijftig euro.

CLAUDIA- Er is er ook van 125 euro.

ROGER- Ik weet het.

CLAUDIA- Wees gerust, met deze doen wij het ook wel. Hou maar wat drinkgeld klaar, dadelijk is de kelner hier.

(De broek van Roger hing al ter hoogte van zijn knieën. Meteen trekt hij ze weer op.)

ROGER- Komt die hier binnen?

CLAUDIA- Jij moet tot bij de deur. Maar wees gerust, hij draagt een erg donkere bril.

(Roger staat nu in een modern, kleurrijk ondergoed. Hij weet zich moeilijk een houding te geven.)

- CLAUDIA- Klaar?

ROGER- Ongeveer.

CLAUDIA- Dan beginnen wij meteen met de opwarmingsoefeningen. Kom!

ROGER- Waar moet ik blijven met mijn portefeuille?

CLAUDIA- Bang dat iemand ermee gaat lopen?

ROGER- Ik moet toch drinkgeld klaarhouden voor de kelner.

CLAUDIA- Zal "ik" hem zolang voor jou bewaren?

ROGER- Ik leg hem naast mij op het nachtkastje. Ik zie hier bijna geen steek.

CLAUDIA- Wacht even!

(Claudia doet de schemerlamp aan. Roger stapt in bed.

Als hij het gezicht van Claudia ziet, schrikt hij zich een aap.)

ROGER- Claudia!

CLAUDIA- (Heel erg geschrokken) Papa!

(Zij bedekt zoveel mogelijk haar lichaam. Roger rukt haar de blonde pruik van het hoofd.)

ROGER- Mijn eigen dochter! Wat doe jij hier?

CLAUDIA- Wat doe jij hier?

ROGER- Antwoord!

CLAUDIA- Ik vervang een zieke vriendin.

ROGER- Dat bed uit! Kleet je aan, dat ik je meeneem! En vlug, of ik bega ongelukken!

(Roger kleet zich weer aan.)

ROGER- Verdomme, verdomme! Als ik dit aan mama vertel! Kleet je aan!

CLAUDIA- Dat kan niet.

ROGER- En de reden?

CLAUDIA- Ik sta hier onder contract.

ROGER- Contract? En die zieke vriendin?... Jij werkt hier?

CLAUDIA- ... Ja.

ROGER- 't Is niet waar!

CLAUDIA- Ik heb een contract getekend... voor een jaar.

ROGER- Godver...

(Hij wil zijn dochter slaan, maar deze maakt zich vliegensvlug uit de voeten.)

ROGER- (Erg opgewonden) Dat is nog geen jaar getrouwd, heeft een lieve man met een schitterende baan, een splinternieuwe jaguar, en een riant villa... En dan is dat nog niet content! Dan komt dat hier zitten... in een hoerenkot! Als Carlo je man dat te weten komt!

CLAUDIA- Hij weet het! Hij brengt mij geregeld naar hier.

ROGER- Ik moet even gaan zitten, of ik val van mijn stokje!

CLAUDIA- Waarvan dacht jij, dat wij die villa en die jaguar konden afbetalen? Toch niet van die armzalige wedde van Carlo?

(Er wordt geklopt.)

CLAUDIA- De kelner met de champagne.

ROGER- Dat hij naar de bliksem loopt!

CLAUDIA- Zoek hier alsjeblieft geen moeilijkheden. Ga de champagne halen.

(Roger neemt zijn portefeuille, hij gaat naar de deur
Hij steekt wat geld naar buiten.)

ROGER- Hier! Donder op!

(Hij duwt de deur meteen dicht. Zij bezien mekaar.)

ROGER- Zie dat daar staan! Dat is nu "de" schok van mijn leven! Als je ma dit te weten komt...!

CLAUDIA- Ga jij haar vertellen, dat jij hier binnen bent geweest?

ROGER- Wat gaan je geburen vertellen, als zij hier achter komen? Een hoer, in een chique villawijk!

CLAUDIA- Onze halve straat zit hier. Onze mannen brengen ons met een mini-bus.

ROGER- 't Is niet waar!

CLAUDIA- Waarom doe jij zo verontwaardigd, pa? Wat kom jij hier doen?

ROGER- Dat is wat anders!

CLAUDIA- Dat is net hetzelfde. Iemand anders niet veroordelen, voor hetgeen jij zelf doet! Carlo en ik hebben nagedacht, voor wij hieraan begonnen. Momenteel leven wij boven onze stand. Daaraan moest iets worden gedaan.

ROGER- Dit?

CLAUDIA- Veel keuze hadden wij niet. Op een eerlijke manier wordt niemand rijk. De andere helft van onze straat komt er met stelen en bedriegen. Vind jij dit beter? Ik benadeel ten minste niemand. Onnozelaars als jij komen hier hun portefeuille leegschudden, en ik word hier in korte tijd rijk. Wie van ons getweeen is dan het normaalst?... Jij dacht toch niet, dat ik hier kom voor mijn plezier?

ROGER- Kunnen wij samen iets drinken?

CLAUDIA- Ik bel de kelner.

(Claudia gaat naar de telefoon. Roger neemt zijn portefeuille.)

CLAUDIA- Laat maar zitten. Ik trakteer.

DE BARMHARTIGE SAMARITAAN

(Charlotte ligt zwaar ziek te bed. Frans komt nogal on-
gegeneerd de kamer binnen.)

FRANS- Dag Charlotte! Hoe is 't ermee?

(Hij steekt de hand uit. Enkel een zacht gekreun van
Charlotte.)

FRANS- Gij herkent mij toch nog? Frans, de beestenkoopman, uwe
gebuur. Blijf maar rustig liggen, ik trek wel mijn plan.

(Hij kijkt vluchtig uit naar een stoel.)

FRANS- Onze Liza zei in de week, dat gij er niet goed uitzaagt.
Dat gij het niet lang meer gingt trekken. Maar dat is
niet waar. Gij hebt misschien wat minder kleur dan vroe-
ger, maar voor de rest... Toen liept gij ook de hele dag
in de hof rond in uwe bikini in de zon. Van eigen, dat
gij toen een gezond kleurke hadt. Maar dat komt terug.
Wacht maar eens, tot gij weer op de been zijt. Tot gij
weer buiten kunt komen in het zonneke. Echt waar, gij
ziet er goed uit.
Ik heb ook een cadeauke meegebracht. Hier zie, een korf-
ke fruit. Een troske druiven, een appel, een peer, een
appelsien,... zowat van alles. Niet mis, hè? En zo'n
schone, roze strik d'r rond! Voor die keer dat ik hier
eens kom, kan ik toch niet met lege handen komen.

(Hij wil haar het korfje geven. Enkel een zacht gekreun
van Charlotte.)

FRANS- 't Is nogal zwaar. Ik zet het hier op het nachtkastje.
Dan kunt gij d'r al eens langsgaan.

(Hij zet het korfje op het nachtkastje.)

FRANS- Ik had al eens eerder menen langs te komen, maar gij
kent dat, hè. Geen tijd! De commerce neemt mij helemaal
in beslag.
Gij hebt hier waarschijnlijk geregeld bezoek? Dat kan
niet anders met twee dochters, Elza en Germaine. En uwe
man zal u ook nog niet helemaal vergeten zijn.
Hoe is 't? Veel pijn? Ik heb gehoord, dat ze nogal wat
hebben moeten snijden. En dat ze hier en daar een soort
plastieken buiske hebben moeten steken. Da's wel gemak-
kelijk zeker? Nu hoeft gij niet meer gedurig aan voor
alles en nog wat op te staan.
Ja, een mens kan wat aan de hand krijgen. Maar allee,
gij slaat u d'r ferm doorheen, zie ik.
Mijn vader zaliger heeft zes keer zo'n operatie meege-
maakt. Hij was nog niet terug uit het hospitaal, of hij
moest opnieuw d'rin. De zevende keer is hij d'rin geble-

ven. Maar die andere keren is het altijd heel goed afgelopen. Die zijn buik hadt gij eens moeten zien! Allemaal van die tiretten! Dan moogt gij nog van geluk spreken. Ons moeder zaliger is schoner aan haar einde gekomen. Op zekere dag krijgt zij iets in hare kop, een soort verkalking of zo. Zij ziet allerlei dingen die d'r niet zijn, zij slaat er helemaal langs. Zij herkent haar eigen kinderen niet eens meer. Wij hebben haar moeten wegbrengen naar zo'n ps... ps... ps... psychiatrische kliniek. Daar is zij een paar weken geweest, toen was 't ermee gedaan. Maar zij heeft niet afgezien, helemaal niet!

Ligt ge gemakkelijk? Anders zal ik u wel effen verleggen. Vrouwen soigneren heb ik al mijn leven graag gedaan. Goesting in een appelke? Ik zal hem u wel schillen... Echt geen goesting?... Seffens misschien?

(Een zacht gekreun van Charlotte.)

FRANS- Ja, ik heb het heel druk de laatste tijd. In Holland is er een soort pest onder de varkens. En nu zijn de boeren hier ook ongerust aan het worden. Daarom proberen zij hun schoonste beesten op tijd weg te doen tegen een schappelijke prijs. Het minste dat er wat apprensie is van huiduitslag, moeten ze de stal uit. Dan moet ik d'r natuurlijk als de weerlicht bij zijn. En dan is d'r voor kort ook nog de schijterij geweest onder de varkens. Mensen! Nu, met die roosters in de moderne stallen, gaat dat nog. Nu spuiten ze de vuiligheid daarin. Maar moest dat vroeger geweest zijn...

Ja, d'r is tegenwoordig altijd iets met de beesten. Dat komt door die spuitertij met hormonen. De beesten moeten vet zijn voor hun tijd. Zo iets kan niet anders dan verkeerd aflopen. Koeien, kalveren, varkens, hennen, allemaal zijn ze er even erg aan toe... En vis moet ge zeker niet eten, anders wordt ge radioactief.

Een mens zou zeggen: ik eet alleen nog legumen. Maar die zijn ook allemaal opgefokt met kunstmest, en bespoten met insectenvergif...

Neen, het verwondert mij helemaal niet, dat de mensen nu allemaal lopen te klagen, en dat de ziekenhuizen overvol liggen. Vroeger waren er bijna geen ziekenhuizen, omdat er geen zieken waren. Mijn grootmoeder zaliger was krom gewerkt als een vishaak. Maar op haar vijfenzeventigste droeg zij nog een mand patatten mee de kar op. Dat kunnen zij tegenwoordig niet meer op hun vijftwintigste. Gij ligt hier echt schoon, met kleurentelevisie, radio en al. Dat is wel een heel amusement zeker 's avonds? Gij kunt al eens kijken naar "Familie" en naar "Blind Date".

Nog iets gehoord van uwe vent? Komt hij af en toe niet eens langs? Nu gij d'r zo erg aan toe zijt, krijgt hij toch wel wat compassie zeker? Een gezonde vrouw in de steek laten, tot daar. Dat is tegenwoordig dagelijkse kost. Maar als ze dan op de sukkel raakt... En ze zeggen ook, dat hij al uw geld mee heeft. Nog een geluk, dat gij bij de ziekenkas zijt.

Nu vertellen ze ook al, dat uw Germaine hier niet veel te zien is. Dat zij nog altijd in haar gat gebeten is, omdat zij niet genoeg heeft meegekregen bij hare trouw... Ja, kinderen de dag van vandaag!

Dat uw Elza hier niet veel over de vloer komt, is te verstaan. Dat kind heeft haar handen al meer dan vol met haar café. Ik kom d'r nogal eens, zij stelt het goed. Zij heeft veel aantrek. 't Is ook een pront ding,... en vriendelijk tegen iedereen. Nu zijn d'r ook al kwezels, die daar kwaad in zien. En die d'r schande van klappen. Elza doet toch een rokske en een bloeske aan, dat zij wil zeker! Dat er hier en daar wat onderuit komt, is toch normaal. De klanten zien dat graag. Zij doet het toch alleen maar, om hare boterham te verdienen. De jeugd van tegenwoordig heeft het al kwaad genoeg, om nog aan de kost te geraken. Zij heeft groot gelijk, dat zij al haar capaciteiten gebruikt... Ja, Elza ziet er echt goed uit. Ik zal haar in de week vertellen, dat ik hier bij u ben geweest. Ik zal haar de groeten doen van u. Apropos, als gij weer thuis zijt, zult gij het zonder uw Minou moeten stellen. Gisteravond is zij onder een grijze peugeot gelopen. Zo plat als een vijg. Vanmorgen zaten er een paar eksters aan te peuzelen. Gij hebt er anders veel plezier aan beleefd, hè. Toen uwe vent er met die schrale geit vandoor ging, hadt gij ten minste nog Minou. Zij bleef bij u, zij bleef naar u luisteren. Maar dat is nu ook gedaan. Enfin, gij zult eerder aan een nieuwe Minou geraken, dan aan een andere vent. Zorg eerst maar, dat gij hier goed doorspartelt. Hebt gij koorts?

(Hij beziet de koortscurve.)

FRANS- Op en af, lijk een bergrit in de "Tour de France". D'r zijn precies een paar cols bij van eerste categorie... Zijt maar gerust, ze krijgen u nog niet klein. Post krijgt gij hier waarschijnlijk niet? Naar 't schijnt, is d'r minder goed nieuws op komst van de gemeente. Een groot gedeelte van onze straat wordt binnenkort onteigend. Een hele rij huizen moet verdwijnen. Dat van u is d'r ook bij. Ze gaan daar een heel grote parking maken, voor mensen die zich op de sportpleinen komen amuseren. Mijn huis valt er gelukkig nog juist buiten. Ik ga wel een hoop hinder, stank en vuiligheid hebben. Maar allee, ik kan nog blijven wonen. Voor u is het erger. Waar gaat ge de dag van vandaag nog iets gerieflijks vinden voor die prijs? Ja, het leven is verschrikkelijk duur geworden. Neem nu een sterfgeval. Normaal hebt ge u al arm betaald aan doktoors en medicamenten. En als ge dan eindelijk dood zijt, zijt ge nog verplicht een dokter te laten komen om te zien of het wel echt is. Ge moet het wit-geel kruis laten komen, om het lijk te wassen en op te baren. Wilt ge iets of wat "in" zijn, dan moet ge met het lijk naar een funerarium. De pastoor weet, dat de meesten voor één keer nog eens langs de kerk willen passeren. Concurrentie heeft hij niet, dus zet hij de prijs van

zijn miske bijzonder hoog. De grond op het kerkhof is verschrikkelijk duur, ze weten dat ge d'r niet zonder kunt. Het drukwerk, de kist, de grafsteen, de bloemen, allemaal stukken van mensen! Een mens zou zich eens ferm bedenken, voor hij zijn kaars uitblaast.

Als gij sterft zorg ik ervoor, dat gij op een zaterdag begraven wordt. Op zaterdag is iedereen vrij. Gij gaat veel volk trekken, daarvan ben ik zeker. Gij zijt al zijn leven graag gezien geweest. Ja, ja, gij gaat veel volk trekken, ge gaat het zien.

(Hij staat weer met zijn korf te houden.)

FRANS- Echt geen goesting voor een appel of een druifke? Ik steek het u wel in de mond, als ge 't wilt. Zo helemaal alleen op een kamer, is ook niet vet zeker? Nooit eens iets kunnen zeggen, nooit eens wat resonantie. Een dokter of een verpleegster ziet ge hier ook niet. Die zullen al werk genoeg hebben aan mekaar. Als ge dat soms ziet in die feulletons op de televisie. Zij liggen al bijna zo erg te zuchten en te kermen als hun zieken. Dat is de enige schone kant aan een hospitaal, die jonge verpleegsterkes. Daarvoor alleen al zou een mens zijn appendicet eens laten weghalen. Onze Fernand heeft ook eens veertien dagen in het hospitaal gelegen. Iedere avond kwam de chirurg zijn kop eens door de deur binnensteken, om te vragen wat Axel Merckx die dag gedaan had in de "Tour de France". Voor de rest zag hij die witkiel nooit. Aan het einde had hij wel een gepeperde rekening gereed. Zoveel had Axel Merckx niet verdiende met heel de "Tour de France" uit te rijden!

(Hij kijkt op zijn horloge.)

FRANS- Ik moet eens stilaan denken aan opstappen. De tijd vliegt, als wij zo gezellig zitten te babbelen. Charlotte kind, moed houden! Er zijn d'r die d'r nog erger aan toe zijn dan gij. Armen en benen kwijt, of blind voor de rest van hun leven. Dan moogt gij nog van geluk spreken! Vergeet niet te eten van mijn korfke fruit! Ik ga u nog een hand geven, en dan ben ik d'rmeeweg. Tot ziens!

(Charlotte reageert niet. Frans neemt haar hand.)

FRANS- Die zijn ook maar aan de kouwe kant. Gij moet ze wat onder het deksel houden. Charlotte, tot een volgende keer! ... Charlotte?

(Hij raakt weer haar hand aan.)

FRANS- Zij kijkt zo raar. Zij zal toch niet... Godverdomme! Maak zoiets mee! Dan zit ik hier mijn best te doen, om haar wat op te fleuren. En ondertussen gaat zij... Mijnheer dokter! Mijnheer dokter!

(Frans haast zich de kamer uit.)

HOERA, 'T IS EEN JONGEN!

(Tina ligt in de kraamkliniek. Naast haar bed staat een wiegje. Kris, haar man, komt binnen.)

KRIS- Dag, schat!

TINA- Dag.

(Vluchtig kussen zij mekaar.)

KRIS- Hoe is 't ermee? Beter dan gisteren in ieder geval?

TINA- Dat zal wel! Heeft dat moeite gekost deze keer.

(Kris buigt zich over het wiegje.)

KRIS- Hoe is 't met onze Yves? Ook beter dan gisteren? Hoe is je eerste levensdag meegevallen?... Hij is nog niet veel van zeggen.

TINA- Het is juist zijn vader.

KRIS- Vind jij?

TINA- Ik vind van wel.

KRIS- Ik zou er eens een spiegel naast moeten houden. Hij lijkt inderdaad op iemand, maar 't valt mij niet te binnen op wie. Dat is gek, hè. Als er een kleine geboren wordt, beginnen ze altijd te zoeken op wie hij lijkt. Is je dat nog niet opgevallen?

TINA- Neen.

KRIS- Jochen, onze oudste, op wie lijkt die weer?

TINA- Op tante Christiane.

KRIS- Neen, op iemand anders.

TINA- Mijn zus Brigitte.

KRIS- Ook niet... Op wie lijkt hij nu weer?... Nu weet ik het! Op mijn vroegere directeur, mijnheer Vermeersch!

TINA- Neen.

KRIS- Dezelfde bolle wangen, wat vooruitstekende onderlip, een nogal dikke neus, en hetzelfde kroezelhaar.

TINA- Mijnheer Vermeersch draagt een bril.

KRIS- Dat is waar. Maar voor de rest... Onze Jochen heeft ook een wat ouder opzicht.

TINA- Dat zal wel! Hij is pas op elf maanden gekomen.

KRIS- Nu jij het zegt! Was ik niet op reis, toen jij van hem in verwachting was?

TINA- Dat kan.

KRIS- Ik geloof het vast en zeker. Wacht eens, waar was dat weer? Waar had mijnheer Vermeersch mij naartoe gestuurd?

TINA- ... Italië?

KRIS- Inderdaad! Italië! Maanden ben ik daar geweest. Het was mijn allereerste zakenreis. Veel had ik niet verkocht, maar mijnheer Vermeersch was toch heel tevreden. Hij heeft nog zelf voor de wieg gezorgd.

TINA- Inderdaad.

KRIS- Enkele maanden later heeft hij mij wel doorgestuurd. Waarvoor was dat weer?... Hij had toen juist die jonge secretaresse in dienst genomen. Hoe heette ze weer?

TINA- (Lastig) Gina.

KRIS- Juist. Enkele maanden later was ze al in verwachting. Weet jij nog?

TINA- Vaag.

KRIS- Onze tweede, Frederik, op wie lijkt die weer?

TINA- Dat was op tante Christiane.

KRIS- Bijlange niet... Och ja, op mijn toenmalige compagnon, Van de Velde. Dezelfde afhangende wangen, nogal een brede kin, en van die korte, dikke wenkbrauwen.

TINA- Ik herinner hem mij niet meer zo goed.

KRIS- Jawel, Tina! Van de Velde heeft hier nog zijn intrek genomen in de logeerkamer, toen ik voor meer dan drie maanden op zakenreis was naar Marokko.

TINA- ... O ja.

KRIS- Hij kon zo fantastisch schaterlachen, net lijk onze Frederik.

TINA- Dat kan.

KRIS- Onze Frederik is tamelijk normaal geboren, het normaalst van allemaal. Op iets minder dan acht maanden. Vlak na de geboorte van onze Frederik is Van de Velde ons nog een tijd lang blijven bezoeken. Hij heeft ons nog die kindervagen cadeau gedaan.

TINA- Dat kan.

KRIS- Waarom is hij weggebleven? Wij hebben nooit ruzie gehad.

TINA- Is hij kort daarop niet getrouwd?

KRIS- Ja, met die ballerina! Hoe heette zij ook weer?

TINA- Betty.

KRIS- Juist. Nadien is zij niet lang meer in de opera geweest, zij was meteen in verwachting. Ja, onze Frederik heeft echt veel weg van hem. Heette Van de Velde ook niet Frederik?

TINA- Ik weet het niet meer.

KRIS- Heel zeker! Hij heeft nog zo aangedrongen, dat de kleine "zijn" naam zou krijgen. Ja, ja, het was "Frederik" Van de Velde!

TINA- Onze Tim is een gans andere.

KRIS- Ja, die heeft helemaal niets weg van de anderen. Met zijn spleetogjes, zijn fijne, lichtjes opgaande wenkbrauwen, zijn stijf, pekswart haar, zijn vooruitstekende boventanden, en zijn kleine gestalte. Net een Chinees... Hoe kwam het ook weer, dat hij zo klein was?

TINA- Veel te vroeg geboren.

KRIS- Was dat niet op zes maanden?

TINA- Dat is mogelijk.

KRIS- In juni kwam ik terug van mijn reis in de Verenigde Staten. En wanneer is hij geboren?

TINA- In december.

KRIS- Zie je wel! Hoe kwam het weer, dat hij zo vroeg geboren was? Dat had zijn reden... Was dat niet iets met een Chinees?

TINA- Ik ging toen nogal dikwijls Chinees eten.

KRIS- Zie jij wel! En jij dacht nog, dat het aan dat eten lag. Maar je gynaecoloog zei, dat zoiets niet kon.

TINA- (Verbetert) Dat hij zoiets nog nooit eerder had meegeemaakt!

KRIS- Dat is hetzelfde.

TINA- Niet helemaal.

KRIS- In ieder geval noemde hij het een klein mirakel. (Plots) Er was iets met die Chinees! Herinner jij je dat niet meer?

TINA- Neen.

KRIS- Jawel, er was nog iets! (Plots) Toen ik onverwachts thuiskwam van de Verenigde Staten, lag hij thuis onder ons bed. Jij was daar toen zo van geschrokken, Dat er iets was versprongen in je buik.

TINA- ... (Vaag) Ach ja.

KRIS- Dat was toen met die Chinees. 't Was anders een heel vriendelijke man. Hij heeft voor onze Tim nog die loopbox gekocht.

TINA- Dat is mogelijk.

KRIS- Het heeft wel een hele tijd geduurd, eer jij van die schok was gekomen. Wij hebben er nog een psychiater moeten bijhalen, dokter Cammermans.

TINA- Dat klopt.

KRIS- Toen onze Ruben geboren werd, zeiden ze allemaal dat hij op dokter Cammermans leek.

TINA- Is dat echt?

KRIS- Er was iets van. Net dezelfde lange, scherpe neus, wat vooruitstekende jukbeenderen, grote oorschelpen plat tegen de kop...

TINA- Nu ben jij aan het overdrijven!

KRIS- Maar, Tina! Echte flaporen, je kan er onmogelijk naast kijken. Hij kan ze bijna over zijn kop trekken, als het regent. Onze Ruben is op zeven maanden geboren, dat weet ik nog heel goed. Een goed half jaar na mijn zakenreis naar Japan... Wat is er van dokter Cammermans geworden? Heb jij hem nog gezien de laatste tijd?

TINA- Allang niet meer.

KRIS- Hoe is daar een einde aan gekomen?

TINA- Hij had het te druk.

KRIS- Wij zijn er samen nog eens naartoe geweest. Zijn vrouw kwam opendoen. Zij keek, of zij je ging opeten. Toen heeft zij de deur voor onze neus dichtgeslagen.

TINA- Dat is mogelijk.

KRIS- Dokter Cammermans zelf was anders een vriendelijke man. Heeft hij onze Ruben niet die kinderstoel cadeau gedaan?

TINA- Dat kan.

KRIS- Ja, ja, dat was dokter Cammermans. Ik zie hem er nog mee binnenkomen... En nu zijn wij al aan onze vijfde toe, on-

ze Yves. Op wie lijkt die?

TINA- Op jou heb ik al gezegd.

KRIS- Jij bent niet goed, Tina! Bezie dat een keer... En van tante Christiane heeft hij ook niets weg. Of 't zou moeten zijn, dat hij kromme benen heeft. Dadadadadadada! Dadadadadadada! Hij reageert niet. Ik denk niet, dat het een slimme is.

TINA- Een baby van één dag!

KRIS- Ik ken daar niet veel van... Dat gezicht heb ik nog gezien. Tina, kijk ook eens. Op wie lijkt hij?

TINA- Op jou.

KRIS- Die brede kaken.

TINA- Die zijn normaal.

KRIS- Tina! Ik geloof, dat jij nog altijd niet bekomen bent van gisteren. Het heeft bijna iets weg van een bulldog. Als ik niet zeker wist dat hij van mij was, kreeg ik nog achterdocht in de richting van Rusland. En die dikke adamsappel, waar hebben wij die nog gezien?

TINA- Bij je vader.

KRIS- Onze pa?

TINA- Weet jij dat niet meer?

KRIS- 't Is mogelijk. Hij heeft brede neusgaten. Had onze pa die ook?

TINA- Ik geloof het.

KRIS- Hij doet zijn oogjes open! Ronde en heldergroene! (Plots) Groen? Lijk die van je zwemleraar! Hoe heet hij ook weer?

TINA- Jij bent gek!

KRIS- Hoe heet hij ook weer?

TINA- ... Mijnheer Leyers.

KRIS- Juist die ogen... en die neusgaten.

TINA- Straks ga jij nog insinueren, dat ik...

KRIS- Maar neen, schat! Jij weet toch, dat ik nog nooit ook maar één ogenblik aan jou heb getwijfeld.

TINA- Hiervoor heb jij ook geen enkele reden. Yves is gekomen op tien maanden, en mijnheer Leyers ken ik nog maar negen maanden.

KRIS- Dat is waar. Jij hebt hem leren kennen, toen ik voor drie maanden naar Brazilië was. Toen ik terugkwam, kon jij al zwemmen. Die groene ogen, dat ligt waarschijnlijk aan het water van het zwembad.

TINA- Er werd geklopt.

(Kris gaat even de gang in. Hij komt terug met een pakje.)

KRIS- Een cadeautje voor jou.

TINA- Van wie?

KRIS- Er staat geen afzender op.

TINA- Dan komt het zeker van tante Christiane.

KRIS- Zal ik het openmaken? Wij moeten toch weten, wat erin zit. Jammer, dat wij zo'n mooi lint moeten doorknippen.

(Hij haalt een kaartje te voorschijn.)

KRIS- "Babyhuis Princesse" - "Van harte gefeliciteerd".

(Hij haalt een babykleedje te voorschijn.)

KRIS- Mooi!... Zouden die dat naar alle pasgeborenen sturen?

TINA- Dat kan bijna niet.

(Hij beziet nogmaals het kaartje.)

KRIS- Hier op de achterzijde staat een naam: "Bart Leyers"! Heet je zwemleraar "Bart"?

TINA- ... Ik geloof het.

KRIS- Mooi van hem, dat hij zo'n lieve attentie heeft voor zijn leerlinge. Dat kom je niet veel meer tegen de dag van vandaag. Yves, jongen, jij leert later ook maar zwemmen. Hij heeft nog meer weg van mijnheer Leyers, hij ligt ook al in het water. Wie moet hem droog leggen?

TINA- De kinderverzorgster.

KRIS- Ik ga haar roepen.

TINA- Dadelijk komt zij wel.

KRIS- Dat kind blijft hier niet nat liggen! Ik roep haar, ik ben zo terug.

(Kris verdwijnt even. Tina neemt het kaartje. Zij bekijkt het en glimlacht gelukkig. De telefoon gaat. Tina neemt op.)

TINA- (In hoorn. Eerst spreekt zij Vlaams, maar dan probeert zij zich in een gebrekkig Engels duidelijk te maken.)
Hallo?... Neen, mijnheer Asselman is hier niet. Hij is net even de deur uit... Wat moet ik doen? Hem feliciteren, omdat hij vader is geworden? Vandaag? Neen, neen, hij is gisteren vader geworden. Neen, niet vandaag! Gisteren! Ik zal het toch wel beter weten!... Met wie spreek ik eigenlijk?... Ik kan je heel moeilijk verstaan, jij spreekt zo raar! Hoe zeg jij?... Señora Louisa Dolores... uit Rio de Janeiro... in Brazilië?... Dat hij daar vandaag vader is geworden van een zoon? Dat zal ik hem zeker zeggen, reken daar maar op!
